

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Број: К-По₂ бр. 10/15
Дана 24.11.2015. године
Београд
ул. Устаничка бр.29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Винке Бераха Никићевић, председника већа, Вере Вукотић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Сњежаном Ивановић, у кривичном предмету против **опт. МИОДРАГА ЖИВКОВИЋА**, чији је бранилац адв. Драган Палибрк, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужиоца за ратне злочине КТО бр.6/14 од 04.06.2014. године, која је прецизирана поднеском КТО бр.6/14 од 05.06.2014. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 20.11.2015. године, донео је једногласно и дана 24.11.2015. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, пуномоћника оштећених адв. Гордане Андрејевић, оптуженог Миодрага Живковића и његовог браниоца адв. Драгана Палибрка, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Опт. МИОДРАГ ЖИВКОВИЋ,

на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП.

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

дана 14.06.1992. године у вечерњим часовима у Бијељини, у Босни и Херцеговини (БиХ), као припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао на простору Босне и Херцеговине, а није имао карактер међународног сукоба, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који је живео у Босни и Херцеговини, противно члану 3 став 1 тачка 1а и 1ц IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године („Службени лист ФНРЈ“ бр.24/50), и члана 4 став 1 и став 2 тачка А и тачка Е Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године („Службени лист СФРЈ“ бр.16/78 - Међународни уговори), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, а у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој или верској припадности, насилно поступао, вршио силовања и примењивао нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство,

па је тако:

након што је њему и припадницима добровољачке јединице Драгану Јовићу, Зорану Ђурђевићу и Алену Ристићу (против којих је поступак правноснажно окончан), у разговору у кафићу „Треф“, мештанин Данило Спасојевић (против кога се поступак одвојено води у БиХ), рекао да у граду живи муслимански екстремиста , да набавља оружје за Муслимане и да у својој кући има оружја, сви заједно постигли договор да оду до његове куће у Новом насељу, у улици Омладинских бригада, до које су се довели путничким возилом марке „Застава 128“, где им је Данило Спасојевић показао кућу , након чега су наоружани ватреним оружјем и униформисани, сем Данила Спасојевића који је био у цивилној одећи, ушли у кућу тражећи оружје од , па кад им је исто предато извршили претрес куће, одузели новац и накит, да би потом уз претњу оружја, у присуству његове супруге и синова и млдб. , принудили ћерку и снаху - супругу , да са себе скину сву одећу, а затим у ходнику и у суседној просторији над њима наизменично вршили силовања и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста, након чега је Драган Јовић ставио цев аутоматске пушке у уста ошт. и извршио опаљење, чиме га је лишио живота, а затим су напустили кућу, потеравши испред себе ошт. и ошт. кроз град голе и босе, додатно их мучећи и понижавајући на тај начин, као и који је био обучен, да им покаже ко има возило у комшилуку, а обзиром да се њихово

возило претходно заглавило у каналу поред пута и да није могло да се покрене, па стигавши до куће у улици Тузланска цеста бб, ушли у кућу и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке „Југо 55“, којим су се удаљили са лица места, водећи са собом ошт. и ошт. , успут оставивши Спасојевић Данила у граду, након чега су наставили пут ка Брчком, да би доласком у место звано „Љељенча“, Општина Бијељина, зауставили возило и испред возила поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста и у анус (чмар), да би их потом, голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места,

-чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 истог Закона.

На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258 став 3 ЗКП, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Образложење

Оптужницом Тужиоца за ратне злочине КТО бр.6/14 од 04.06.2014. године, која је прецизирана поднеском КТО бр.6/14 од 05.06.2014. године, оптуженом Миодрагу Живковићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

У завршној речи на главном претресу дана 20.11.2015. године, заменик Тужиоца за ратне злочине је навео да остаје у свему код завршне речи дате на главном претресу 09.04.2015. године. Истакао је да је оптужени Живковић Миодраг са осталим актерима овог догађаја који су правноснажно осуђени у две државе, у Србији и у Босни и Херцеговини, као саизвршилац учествовао у свему што се дешавало критичном приликом, осим у убиству. Предложио је да суд донесе осуђујућу пресуду и да оптуженог Живковић Миодрага осуди на казну затвора у трајању од 13 година имајући у виду да је сразмерна тежини дела и наступелим последицама, те да је у складу и са прокламованим циљевима специјалне и генералне превенције.

У завршној речи на главном претресу дана 20.11.2015. године, пуномоћник оштећених адв. Гордана Андрејевић се у потпуности придружила завршној речи представника јавне тужбе. Навела је да су сви изведени докази током овог поступка указали на кривицу опт. Живковић Миодрага, те да одбрана оптуженог није била убедљива. Из свега што је оптужени чинио јасно се може сагледати да се сагласио у потпуности са вољом осталих оптужених, а сада осуђених, те да је учествовао у извршењу свих радњи које су учинила сада правноснажно осуђени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален.

410

Оптужени Миодраг Живковић је током истраге искористио своје законско право да ништа не изјави, а на припремном рочишту одржаном дана 05.08.2014. године, као и на главном претресу одржаном дана 13.02.2015. године, негирао је извршење кривичног дела које му је стављено на терет. На поновљеном суђењу на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да у свему остаје при одбрани коју је дао током поступка.

У својој одбрани навео је да се '92. године у јуну месецу налазио на ратишту у Босанском Шамцу, тачније у селу Брвник. Припадао је добровољачким јединицама „Радикалне странке“, преко којих је и дошао на ратиште, а у Бијељини је био два, три месеца пре критичног догађаја. Имао је задужену униформу, али му се униформа поцепала након неке акције, па је дао на сређивање, због чега тог 14. јуна није носио униформу, већ је имао на себи комплетно белу тренерку и на ногама патике. Није носио ништа на глави и није имао бркове и браду.

Тог дана је дошла једна нова група добровољаца у Босански Шамац за чији долазак га је обавестио командант Територијалне одбране и његов командант из Босанског Шамца и замолио га да оде до Шамца и види ко је дошао не би ли их задржао ту пошто је њима у то време фалило пуно бораца. После завршеног разговора са њим отишао је доле и нашао ту групу испред које је стајао капетан Драган Јовић који је имао браду и представио се као њихов командант. У том упознавању Јовић га је, пошто је видео да се довезао аутомобилом, питао да ли би могао да га одвезе до Бијељине да он и још неки његови саборци телефонирају, да се јаве својим породицама. Рекао му је да може али би морао прво да обавести своју команду што је и урадио. Отишао је до команде, рекао свом команданту да би они остали у Босанском Шамцу и за те њихове захтеве, након чега му је командант предложио да им изађе у сусрет, с тим што је требало прво да оде у Војну полицију да би узео пропуснице за пролазак кроз тај коридор, што је он и урадио. Вратио се код њих и са Јовићем аутомобилом отишао у Војну полицију где су узели све те дозволе и вратили се поново у њихову јединицу.

Кад су стигли Јовић је постројио ту своју групу и извео из строја двојицу, за које је тада сазнао како се зову, Алена Ристића који је имао минђушу у увету и Ђурђевић Зорана који је имао браду и носио беретку. Сви су имали маскирне униформе. Јовић им је рекао да ће они ићи са њима у Бијељину ако хоће да телефонирају, да се јаве кући и они су на то пристали.

Недуго после тога сели су у аутомобил „Застава 128“ који је користио на терену и пошли за Бијељину. У Бијељину су дошли негде око 20,30 или око 21 час, не сећа се тачно, а по доласку су му рекли да ће свратити у један кафић у коме су већ раније били док су долазили на путу из Београда. Свртали су у тај кафић, наручили пиће и Јовић је питао конобара да ли постоји негде телефон да би они обавили разговор. У кафићу се затекао и Спасојевић Данило који је био обучен у теget радну блузу или је имао фармерке и радну блузу, а којег је Јовић питао да ли може он то да им омогући. Данило је рекао да он од 22 сата ради у фирми „Сембери транс“, да је ту ноћни чувар и да када он буде пошао у фирму, они могу да крену са њим да обаве телефонске разговоре. Седели су у кафићу још око сат времена, попили неколико тура пића и у међувремену је Јовић у интерном разговору сазнао од конобара да у Бијељини постоји човек који продаје оружје и који снабдева Муслимане оружјем. Након тога је Јовић питао Данила да ли он зна где живи, а Данило је одговорио да зна.

Седели су још неко време у кафићу, а кад је дошло 22 сата сви су кренули ка фирми Спасојевић Данила како би одатле обавили телефонске разговоре. Одвезао их је тамо, те су они ушли у неку просторију одакле су телефонирали, док их је он чекао напољу.

Након што су изашли напоље и сели код њега у кола Јовић му је рекао "сада ћеш ме возити на место где ти овај момак буде рекао". Он није питао ништа и пошли су аутомобилом ка насељу до којег су дошли за 15 минута. Насеље је било у мраку јер није било струје, а једног момента Данило је рекао "стани прошли смо". Он је стао и кад је враћао ауто у рикверц нагазио је на неку траву, ауто му је склизнуо са пута и ту су се заглавили. Изашли су из кола, покушали да ауто извезу, односно изгурају на пут, али у томе нису успели. Тада је Данило рекао Јовићу "то је та кућа" и показао једну велику кућу. Схватио је да је то кућа вероватно од тог о коме су они причали. Питао је Јовића зашто иду тамо, на шта му је он одговорио "идемо да обавимо тај претрес, брзо ћемо и после тога идемо назад за Босански Шамац". Посаветовао га је да се то не ради тако, да треба то да пријаве МУП у Бјељини па да то одраде заједно, али Јовић није хтео да га послуша.

Том приликом он је од оружја имао „шкорпион“, док је аутоматску пушку држао у колима, а остали су од наоружања имали аутоматске пушке и Јовић је имао „шмајсер“ и малокалибарски пиштољ. Дошли су сви до капије од те куће и видевши камион паркиран у дворишту Јовић је рекао Данилу "ајде ти зови сад тог да нам помогне да ми извучемо наш аутомобил". После неколико дозивања, нико се није одазивао и онда су сви ушли у двориште где му је Јовић рекао "даћеш ти Данилу своје оружје, свој „шкорпион“ и идемо унутра". Дао је Данилу свој „шкорпион“, јер му је Јовић претходно одузео његов службени пиштољ, тако да том приликом није имао ништа од наоружања.

Пошли су сви ка првом спрату на који су водиле степенице. Када су дошли до улазних врата Ђурђевић и Јовић су куцали на врата. је отворио врата, они су га угурали унутра, и за њим су сви ушли у кућу. Њему нико није наредио да уђе у кућу већ је ушао заједно са свим осталима зато што га је занимало да ли у кући има оружја. Кад су ушли у кућу, био је мрак, није било светла и онда је Јовић наредио газди куће да упали неку свећу што је он и урадио. Након тога је настао хаос, Јовић је дигао галаму, тражио од покојног сво оружје које има да преда, а је говорио да нема ништа, да има само једну ловачку пушку и пиштољ за који има регуларну дозволу. Тада су Ристић и Ђурђевић кренули да претресају кућу, улазили су у све просторије, а жена покојног стајала је на дну тог ходника у једној великој просторији и држала неко дете. Приликом претреса куће пронашли су ловачку пушку и пиштољ за који мисли да је био под јастуком, а не зна да је одузет било какав новац и злато. После тог претреса Јовић је схватио да више у кући нема оружја и онда је убацио све присутне, који су претходно били на ходнику постројени, у једну собу. Он и Данило стајали су на ходнику испред улазних врата и све су то гледали. Након што их је све убацио у ту собу, Јовић је наредио снахи и ћерки да се скину голе, што су оне и урадиле истог момента, односно се сама скинула, а је била обучена када ју је Ђурђевић одвео у прву собу код улазних врата где су се налазили он и Данило. је потом довео (Јовић) на сред предсобља и терао је да клечи и онда је ту галамећи приморавао на противприродни блуд, а након неког времена је и силовао у неком стојећем ставу поред врата од купатила. Чини му се да је све то трајало јако кратко, можда једно пет до десет минута, пар пута их је позивао да изађу напоље, да

Јовић прекине то да ради, међутим нико га ништа није слушао. Кад је Јовић оставио онда је преузео Ђурђевић, оборио је на под и силовао. Деловало му је да је Данило био запрепашћен свиме што се дешавало и мисли да је био приморан од стране Јовића да дође и да покаже ту кућу. Он је опет позивао све да изађу напоље, али нико га није слушао, након чега је сам напустио кућу. Изашао је из дворишта, вратио се до аутомобила и покушао да га покрене и изведе на улицу али му то није успело. Истакао је да је била ноћ између 12-01 часова, да је аутомобил био заглављен, да је након покушаја да га извуче све више пропадао у блато, да није познавао крај у којем се налазио, и то су све били разлози због којих је морао да остане са њима наводећи: „да сам могао сигурно бих отишао одатле, оставио би их све“.

Даље објашњава када је дошао до капије, чуо је један пригушен пуцањ за који није могао да одреди тачно одакле долази.

Након минут, два отворила су се улазна врата и на вратима су се појавиле обе жене потпуно голе, и остали осим Јовића. Када су сишли он је питао Ђурђевића "зашто сте извели доле ове жене", а он је одговорио "не знам то је тако наредио Јовић". Након тога дошао је Јовић и убацили су жене у камион, а Ђурђевић је тражио од сина покојног Раме, неку сајлу да би извукли његов аутомобил. Док су он и везивали аутомобил, Јовић и Ђурђевић су ушли у камион. Покушали су да извуку аутомобил, али је сајла пукла. Тог момента Јовић и Ђурђевић су изашли из камиона, избацили жене напоље, те је Јовић питао да ли зна некога ко ту у близини има неки аутомобил са којим би се превезли. му је показао на једну кућу, након чега су сви кренули ка тој кући, а он се поново вратио до аутомобила да извади своје ствари, документа, пушку, и још неко наоружање које је имао у аутомобилу, те је кренуо за њима. Затекао је Алена Ристића како стоји са женама на улици и нигде није било никог. Питао је где су остали, на шта му је Ален одговорио "отишли су доле до неке куће да узму аутомобил". Убрзо после тога појавио се Ђурђевић који је возио црвеног „Југа“, за њим су сви ишли пешке и дошли до њих.

Сво седморо су након тога сели у аутомобил и кренули за Бијељину.

Мисли да су на задњем седишту седели Ален, жене и он, док су Јовић и Данило били на сувозачком седишту. Дошли су у центар Бијељине где су оставили Данила и Јовић је вратио Данилу неки његов службени пиштољ који му је одузео, а Данило је вратио њему његов „шкорпион“, након чега су се растали.

Није пошао са Спасојевић Данилом из разлога што је морао да се врати у Босански Шамац, где му је била база.

Одатле су кренули на пут према Брчком. Кад су изашли из Бијељине, на путу ка Брчком, на једном месту где је било неко проширење поред пута, Јовић је наредио Ђурђевићу да заустави ауто и ту су изашли сви из кола. У том тренутку он није знао шта се десило у кући, Јовић је био љут на њега и настао је један потпуни мук. Када су изашли напоље, Јовић је приморао поново ту да клекне и приморавао је на блудне радње, а Ђурђевић је узео и одвео је до аутомобила где је наслонио на гелек од кола и ту је силовао. Након што је Јовић завршио са предао ју је Алену Ристићу који је силовао поред места на ком се налазио Ђурђевић. Јовићу то није било довољно, па је позвао и одвео је у аутомобил и на седишту од сувозача је приморавао поново на блудне радње. Док се све то дешавало он је све време шетао нервозно ту на једно 5, 6 метара, а када су све завршили Јовић је рекао "шта да

радимо с њима, да их побијемо", након чега је њему "пук'о филм" и рекао је Јовићу "слушај брате ово нећеш моћи, сигурно бар док сам ја овде". Са тим су се сложили и Ђурђевић и Алан Ристић, па су жене пуштене и отишле су низ пут. Тада је сазнао да је убијен, јер му је Јовић рекао „пуцао сам му у уста“ што га је шокирало. Потом су сели у кола и кренули ка Брчком, уствари ка Босанском Шамцу и на једном пункту су заустављени од стране припадника наше неке формације, који су их замолили да сачекају ту полицију, а по доласку полиција их је одвезла у СУП у Бијељини.

Бранилац опт. Миодрага Живковића, адвокат Драган Палибрк је у завршној речи навео да у диспозитиву оптужнице нису индивидуализоване описане радње, на тај начин што би се навело ко је шта радио, већ из диспозитива произилази да су сви силовали, вршили противприродни блуд и пљачкали. Истакао је да оштећена ниједно лице није описала, ниједну радњу није описала, него произилази да су сви све радили. Поставља се проблем да неко ко је био припадник некој јединици, налазио се на одређеном месту, треба да одговара иако ништа није учинио. Сматра да није доказано да је оптужени Живковић Миодраг извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

Опт. Миодраг Живковић се у својој завршној речи придружио речи свога браниоца и навео да остаје код претходне дате завршне речи. Истакао је да му је жао што се нашао у таквој ситуацији, да му је жао што породици није могао да помогне.

У доказном поступку суд је извршио увид у писмене доказе и то у:

-целокупне списе предмета К.По₂ 10/14; у пресуду Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По₂ 10/14 од 14.04.2015.године; у решење Апелационог суда у Београду Кж₁ По₂ 2/15 од 28.09.2015.године; у списе Ки.По₂ 89/10 уз захтев за спровођење истраге КТРЗ 7/10 од 01.09.2010. године; у решење о одређивању притвора Ки.По₂ 89/2010; у наредбу о издавању потернице од 15.12.2010. године, у решење Вишег суда у Београду Одељење за ратне злочине Ки.По₂ 89/2010 о прекиду истраге од 05.05.2011. године, у решење Вишег суда у Београду Одељење за ратне злочине Ки.По₂ 89/2010 од 09.05.2011. године, којим је раздвојен поступак у односу на оптуженог Живковић Миодрага; у решење Вишег суда у Београду Одељење за ратне злочине о одређивању притвора Ки.По₂ 1/14 од 07.05.2014. године, у предмет К.По₂ 7/2011, у пресуду К-По₂ 7/2011 од 04.06.2012. године и пресуду Апелационог суда у Београду Кж₁ По₂ 6/12 од 25.02.2013. године, у налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића специјалисте судске медицине од 19.04.2011. године; у записник о увиђају Основног суда у Бијељини број Кри.94/92 од 15.06.1992. године; у извештај о гинеколошком прегледу и извештај о прегледу вагиналног секрета оштећене и оштећене од 15.06.1992. године; у потврду СЈБ Бијељина од 15.06.1992. године о враћеним предметима ; потврду о предаји предмета СЈБ Бијељина од 16.06.1992. године ; потврду о привременом одузимању предмета од Ђурђевић Зорана СЈБ Бијељина од 15.06.1992. године; у потврду СЈБ Бијељина од 19.06.1992. године којом се потврђује да су су радници СЈБ Бијељина предали војним властима 5 лица; у

путни радни лист ВП Бруник 6318 везано за возило „Застава 128“, у записник о препознавању овога суда од 26.01.2011. године, у албум фотографија у списима; у извод из казнене евиденције за оптуженог; у допис Окружног затвора у Београду број 587/14 од 06.05.2014. године којим је Виши суд у Београду обавештен да је окр. Миодраг Живковић дана 06.05.2014. године у 12,30 часова лишен слободе по решењу Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине Ки.По₂ 89/10 од 15.12.2010. године; у поднесак Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С број 21/14 од 27.08.2014. године; у поднесак С бр.26/14 од 03.10.2014. године; у поднесак Окружног суда у Бијељини број 120 К.3095509 од 06.10.2014. године којим је суд обавештен да се Спасојевић Данило налази на издржавању казне у трајању од 5 година у КПЗ Фоча од 29. новембра 2012. године по правноснажној пресуди Окружног суда у Бијељини због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ; поднесак Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С бр.31/14 од 09.10.2014. године где је овај суд обавештан од стране да су он и његова супруга имали тежак период после сведочења у Бечу због чега не желе поново да сведоче; у поднесак Окружног суда у Бијељини од 13.10.2014. године везано за изјаву сведока Спасојевић Данила; у допис Министарства правде Управе за извршење кривичних санкција 25-00-00199/14-01-15/1 од 25.02.2015. године; увид у пресуду Окружног суда у Бијељини број 12 ОК0009550910 К од 25.01.2012.године и у пресуду Врховног суда Републике Српске-Бања Лука број 120К00095512 Кж од 30.10.2012.године.

На сагласан предлог странака извршен је увид у записнике о исказима сведока и то: од 11.08.2009. године, сачињен у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини; испитаног пред Окружним тужилашвом у Бијељини број КТ 10/03 од 07.10.2009. године и пред Окружним тужилашвом у Бијељини КТ број 0002147 11 од 03.03.2011. године; испитане пред Окружним тужилашвом у Бијељини број КТ-10/03 од 11.08.2009. године и на записнику КТ-000214711 од 03.03.2011. године; испитаног пред Окружним тужилашвом у Бијељини број КТ 10/03 од 12.08.2009. године, пред Окружним тужилашвом у Бијељини КТ број 000214711 од 03.03.2011. године и на главном претресу на записнику К.По₂ 7/11 од 08.09.2011. године и на главном претресу К-По₂ 10/14 дана 09.04.2015. године; испитаног на главном претресу на записнику К.По₂ 7/11 од 21.12.2011. године; испитаног пред Окружним тужилашвом у Бијељини број КТ 10/03 од 25.08.2009. године, пред Окружним тужилашвом у Бијељини КТ број 0002147 11 од 03.03.2011. године и на главном претресу на записнику К.По₂ 7/11 од 08.09.2011. године; сведока испитаног на главном претресу дана 09.04.2015. године.

На сагласан предлог странака, такође, извршен је увид у исказе сведока испитаних путем видеоконференцијске везе: Спасојевић Данила на главном претресу 13.02.2015. године, као и сведока и сведока оштећене , на главном претресу 19.02.2015. године.

Извршено је упознавање са исказом сведока оштећене сачињене у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу дана 12.12.2011. године и сведока испитаног пред Окружним тужилашвом у Бијељини КТ.10/03 од 27.10.2009. године и пред истражним судијом Вишег суда у Београду од 30.03.2011. године.

На основу члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП извршено је упознавање са садржином записника о исказима осуђених, и то исказа Јовић Драгана датог пред истражним судијом Вишег суда у Београду на записнику од 15.12.2010. године и 17.01.2011. године, као и на главном претресу на записнику К-По₂ број 7/11 од 04.07.2011. године, те Ђурђевић Зорана датог пред истражним судијом Вишег суда у Београду на записнику од 07.10.2010. године и на главном претресу на записнику К-По₂ број 7/11 од 04.07.2011. године, као и Ристић Алена датог пред истражним судијом Вишег суда у Београду на записнику од 18.01.2011. године и на главном претресу на записнику К-По₂ број 7/11 од 04.07.2011. године.

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К.По₂ бр.10/14 од 14.04.2015. године, оптужени Миодраг Живковић ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Решењем Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине КЖ1 По₂ 2/15 од 28.09.2015. године усвојена је жалба Тужилаштва за ратне злочине, па је укинута пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К.По₂ бр.10/14 од 14.04.2015. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Суд је на поновном суђењу на основу одредбе члана 462 став 3 ЗКП извео све процесне радње и расправио сва спорна питања на која му је указано примедбама Апелационог суда у Београду из решења Кж1 По₂ 2/15 од 28.09.2015. године, па је, након пажљиве, савесне и свестране анализе свих изведених доказа, у складу са одредбом члана 16 и 419 ЗКП, како појединачно, тако и у међусобној вези, нашао да нема доказа да је оптужени Живковић Миодраг извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, које му је оптужницом Тужиоца за ратне злочине КТО бр.6/14 од 04.06.2014. године, а која је прецизирана поднеском КТО бр.6/14 од 05.06.2014. године, стављено на терет, па је на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Оштећена је испитана путем видеоконференцијске везе на главном претресу дана 19.02.2015. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, и том приликом је навела да остаје у свему код изјава које је дала пред Окружним тужилаштвом у Бијелини на записнику КТ 10/03 од 02.10.2009. године, пред истражним судијом Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду дана 30.03.2011. године, као и на главном претресу на записнику К.По₂ 7/11 од 17.10.2011. године. На главном претресу 17.10.2011. године оштећена

је предложила да се испитивање обави без присуства оптужених. Веће је у смислу члана 324 тада важећег ЗКП-а, одлучило да се оптужени привремено удаље из суднице. Након што је оштећена испитана, у наставку главног претреса оптуженима је предочен њен исказ, међутим питања за оштећену оптужени нису имали.

Оштећена је навела да је у то време имала 22 године. У време када је почео рат њен отац, мајка, браћа, сестре, као и снаха, супруга, живели су у Бијељини у Новом насељу. Њен отац је био цивил и у овим сукобима неодређен.

Када су почела ратна дејства у Бијељини осећали су се несигурно и скоро свако вече су одлазили код других људи да спавају. Њихова породица није имала никаквих проблема све до 14.06.1992. године. Те вечери су одлучили да спавају у њиховој породичној кући. Наиме, тога дана снаха се вратила из болнице и дошла је кући, па су због тога те ноћи остали сви заједно у кући осим сестре и сестре.

Колико се сећа те ноћи није било струје и легли су да спавају негде око 21 час. Око 22,00-22,30 мајка ју је пробудила сва узнемирена и рекла је «устај неко је на вратима, неком треба помоћ, нешто се напољу десило». Онако уснули умали су и изашли у ходник. Врата су се отворила и у кућу су упали униформисани наоружани људи који су викали, псовали и галамили. Сви су били у шоку.

Приликом испитивања пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 02.10.2009. године навела је да је том приликом у кући видела петорицу наоружаних људи који су били у униформама, а један је све време имао црну вунену маску преко лица са прорезом за очи. У свом исказу пред истражним судијом 30.03.2011. године поновила је да су сви били униформисани, прецизирајући да се ради о шареним униформама, те је додала да се не сећа да је неко био у цивилној одећи, док је приликом давања исказа на главном претресу дана 17.10.2011. године навела да је у кућу упало петорица наоружаних људи, од којих један, који је имао црну маску са прорезима за очи, колико се сећа није био у униформи, док су остали били у униформама.

Приликом испитивања 30.03.2011. године навела је да се не сећа да ли је било ко од њих имао браду, или пак минђушу у увету док је на главном претресу 17.10.2011. године објаснила да је први који је ушао у кућу имао браду и он јој је остао у сећању јер је био најгласнији.

Наводи «то је све било у једном великом бунилу, у једном хаосу, то је било скидајте се» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године, стр.82/51). Када су њеној снаји и њој рекли да се скину, убацили су их у једну собу, у прву собу са десне стране која је иначе била соба где су спавали и снаха. Почели су да их силују и у тим тренуцима видела је своју смрт.

Приликом испитивања пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 02.10.2009. године навела је да се не може сетити колико је лица силовало, само зна да су се мењали. Пред истражним судијом дана 30.03.2011. године навела је да не може да определи колико је њих силовало њу и снају док су биле у соби, а на главном претресу дана 17.10.2011. године је објаснила „убацили су ме у собу која је била са стране и ту је почело силовање од више, сад не могу да се сетим да ли је био један, да ли је било два, три, тога не могу да се сјетим али знам само да сам била цело време док је напољу трајала бука, галама, да сам била силована“.

Те људе није могла регистровати јер у том страху није могла да им гледа у лице. Били су груби, били су зли.

Приликом испитивања 30.03.2011. године навела је да њену снају у ходнику нису злостављали јер су их заједно угурали у собу док је на главном претресу 17.10.2011. године, када су јој предочени поменути наводи рекла да не зна шта се дешавало у ходнику и да не зна у ком моменту је и њена снаја

била у соби. У то време њена снаја је имала дугу црну косу, а она је имала краћу светлију. Не може да се сети колико их је лица силовало, али зна да су се мењали.

Објашњава да су и поред сексуалног задовољавања полним путем њу и снају нагонили и стављали су им своје полне органе у уста и тако се задовољавали. Радиле су шта су хтели, није имала снаге да се отима «шта смо могли када су имали оружје, шта сам могла да радим». Силовали су их од напред и од позади и тражили су од њих да их орално задовољавају. Све то време беба се налазила у кревету. Такође на главном претресу јој је предочено да је у ранијем исказу 02.10.2009. године рекла да је приметила је да то раде и са њеном снахом која је лежала на кревету, док је она била на поду, а затим да је у следећем исказу 30.03.2011. године рекла да су их силовали тако што су једна поред друге лежале на поду, оштећена је навела да не може да се сети где се снаха у тим тренуцима налазила. Њих две су у тој соби задржане негде око 20 минута. Не сећа да ли је у међувремену док су оне биле у соби њена снаја у било ком тренутку излазила из собе. Одједном је дошло до прекида и сви су викали «идемо, идемо». Њих две су потпуно голе истерали из собе, а затим и из куће. Из куће су истерали и брата . Док су излазили из куће, док су биле на ходнику, чула је пуцањ, али тада није знала шта се десило.

Извели су их напоље голе и босе и ставили у камион који је био испред куће. Сећа се да су их утерали у кабину, али да ли само њих две или и то се не сећа, као што се и не сећа колико је људи са њима ушло.

Камион нису могли да упале, те су их поново истерали напоље. Тада су њену снаху и њу голе и босе као и њеног брата потерали низ улицу према граду. На том путу се сећа да су њеног брата малтретирали. Кретали су се око 15 минута. У једном дворишту та лица која су их водила су видела ауто и ту су стали. Колико њих их је чувало на путу не зна и не зна ко је ауто истерао из дворишта, али када су узели ауто комшинице, и када су њих две сале у тај ауто она брата више није видела. Објашњава да су сва петорица и њих две сели у ауто. Оне су седеле позади, а ко је седео поред њих не зна. У колима се ништа није дешавало. Повезли су их у центар града до једног кафића где је један од те петорице изашао. Са осталом четворицом наставиле су вожњу према Брчком. У једном тренутку су стали на отвореном путу, извели су њу и снају и ту су их поред кола поново силовали у различитим положајима «и напред и одпозади, вулгарно, и то је било на брзину, све у псовању и вређању». Објаснила је да је то било време полицијског часа у Бијељини „где је нормално требало да буде мир, нормално није било никог осим нас ту“.

Приликом давања исказа пред Окружним тужилаштвом у Бијељини дана 02.10.2009. године навела је да су им „стављали полне органе у уста и тако се сексуално задовољавали“, те да се не може „сетити јесу ли сва четворица“ само зна да су се мењали. У свом исказу пред истражним судијом дана 30.03.2011. године поновила је да не зна да ли су сви учествовали у силовању поред возила, а на главном претресу дана 17.10.2011. године навела је да су их након истеравања из возила поново силовали и злостављали на све могуће начине.

Ту су се и расправљали шта са њима да раде, да ли да их воде, да ли да их оставе па је донета одлука да их ту ипак оставе. Запретили су им да ако икада буду неком нешто рекле да ће их убити. Након што су они отишли њих две су отишле код пријатеља њеног оца, . Пустео их је у кућу и пружио им помоћ. Испричала му је све што им се догодило те ноћи.

Сутра ујутру их је одвезао до њихове куће. Тада су сазнале да им је отац убијен и да је полиција већ била упозната са догађајем.

Након свега тога полиција их је одвезла на лекарски преглед у болницу у Бијељину, јер се снаха породила четири дана пре тога.

Наводи да јој је после ових догађања била потребна помоћ лекара и да је примала терапије и да се сада налази на терапији. Након десетак дана од критичног догађаја њен брат, његова супруга и ћерка, као и брат су напустили Босну и Херцеговину и отишли у Аустрију. Октобра месеца такође су отишле она и мајка. Наводи да је њена снаја и сада у лошем стању и да о овом догађају уопште не разговарају.

У истрази Одељења за ратне злочине, Вишег суда у Београду дана 30.03.2011. године, сведоку оштећеној су предочене фотографије лица означених под бројевима од 1 до 13, на фотографији број 5 ознаке 192/66 у горњем десном углу сведок је навела да је то лице подсећа на једног од људи који су те ноћи ушли у кућу (опт. Јовић Драган). Он је био мало крупнији колико се сећа, и по њеном утиску он је на неки начин мало доминирао у целој тој ситуацији. Није сигурна како би то описала, али чини јој се да је он био најгласнији. Међутим не сећа се ниједне његове конкретне радње. Такође на главном претресу 17.10.2011. године сведок оштећена је за лице које се налази на фотографији број 3 (опт. Ристић Ален) навела да мисли да је то лице било у њиховој кући критичном приликом, али да није сигурна.

На главном претресу дана 19.02.2015. године, оштећена навела је да не жели поново да се враћа у своју прошлост и говори шта се десило критичне ноћи. Поновила је да је те ноћи 14. јуна '92. године у њену кућу упало пет лица, а колико се сећа сви су били наоружани. Једно лице је било у цивилу и не сећа се како је изгледао и шта је имао на себи, а остали су били у униформама. Колико се сећа, тај цивил је имао маску преко лица и он је изашао у граду пред кафићем, а остали су и даље ишли са њима.

Придружује се кривичном гоњењу, а одштетни захтев ће истаћи накнадно.

Оштећена испитана је у смислу члана 334 ЗКП ван главног претреса у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу дана 12.12.2011. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године.

Наиме, из већ цитираног поднеска службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С бр.31/14 од 09.10.2014. године, у који је извршен увид на главном претресу одржаном дана 05.03.2015. године, је утврђено да је овај суд обавештан од стране да су он и његова супруга имали тежак период после сведочења у Бечу које је она толико тешко поднела да се годину дана након тога опорављала, па би ново сведочење угрозило садашње донекле стабилизовано стање, због чега не желе поново да сведоче и пролазе кроз ту врсту стреса, и остају при свему што су до сада изјавили. У поновном поступку суд је на сагласан предлог странака извршио увид у исказ оштећене на главном претресу дана 06.11.2015. године.

Оштећена је навела да када су Срби заузели Бијељину почели су немири, почели су упади по кућама, дешавала су се убиства. Не зна ко је учествовао у тим нападима, али у сваком случају у граду је било хаотично. Дана 10. јуна 1992. године се породила. Са бебом је дошла кући. У кући је живела са свекром, свекрвом, заовом, супругом и његове две сестре. Критичне ноћи није било струје, спремали су се да спавају, и таман када су легли, изашла је на прозор и видела је неки аутомобил који се зауставио и приметила је да у двориште улазе нека лица. Та лица су лупала на улазна врата куће, викали су да се ауто покварио и да им треба помоћ да се ауто извуче. Њен свекар је отворио врата. У том моменту сви су били на ходнику и то, њена свекрва и свекар. Када су та лица ушла, а било их је између 4 и 5 они су се растрчали по ходнику. У њих практично није ни гледала, тако да не може да каже ко је био у униформи, а ко је био у цивилу, али се сећа да су страшно сви смрдели на алкохол, а не може да се сети ничег карактеристичног, да ли је неко имао браду, бркове, минђуше. Објашњава да не жели да се свега тога сети. Сећа се само да су били наоружани, због чега није могла да се супротстави тим лицима.

Пошто је била у шоку, једноставно се предала, а у глави јој је само било да су дошли да их убију. Викали су „дај паре, дај злато“. Свекар је рекао да нема ништа. Од свих су поскидали и узели злато. Рекли су им да се скину. Она је на себи имала спаваћицу као и и та лица су, колико се сећа, само је стргли са ње. Након тога су њу и одвели у собу, биле су голе. Не може да се сети колико је лица било са њима у соби. У једном моменту се сећа да јој је један од тих лица рекао да стави полни орган у уста, а други је отпозади силовао. То је био потпуни однос. Мисли да су се сви измењали. Не сећа се да је био неки безуспешан покушај. Она је била у шоку, те се и не сећа да је била поред ње у соби, ничег није била свесна, па тако није била ни свесна када су свекра убили. Чекала је да се што пре заврши, да их што пре убију. Сва ова силовања која је описивала, дешавала су се и у ходнику и у соби, где је било слободно, сваки ћошак су искористили. Уопште не може да определи где је први пут дошло до силовања, да ли се то догодило у ходнику или по собама. У једном моменту је чула свекрву која је запомагала, која је говорила „немојте да дирате жену она је порођена“. Чула је њен глас, али је није видела. Пошто се скоро породила, објашњава да је крварила, али након овог силовања, и када су је они поцепали тада је крварила много више. Не сећа се да је уопште улазила у собу и да је узимала било какав уложак. Након што су јој предочени искази њене свекрве и заове, оставила је могућност да је тражила уложак. Не сећа се да је у кући чула било какав пуцањ. Након тога су их из куће извели и ушле су у њихов аутомобил. Не може да определи временски колико је трајало све то у њиховој кући. Биле су голе и босе и у тај ауто су увели и њу и. Сећа се да су хтели да узму један камион, међутим због једног канала који се ту налазио они у томе нису успели. У тим моментима она први пут види је био у камиону и покушавао је да тај камион истера, једино чега се сећа је да је био јако блед. Она не може да се сети колико је лица било са њима у аутомобилу. Сећа се да су били и у камиону са када је покушавао да истера камион. И у том аутомобилу њу и су силовали и то за време док је покушавао да истера камион. Нису престајали. Не може да се сети колико је лица било у том моменту у аутомобилу. Објашњава да су јој груди набујале, јер јој је надошло млеко, а они су трпали руке и у томе уживали. Сећа се да је била једном у

крилу и да су јој трпали руке у пределу вагине. У колима су били натрпани ко сардине, је била такође поред ње, седела је. У једном моменту су седели, а у другом моменту су лежали преко њих. Било је језиво тесно, биле су повијене, глава није могла да се подигне. Наводи да се од тог момента више ничег не сећа. Не сећа се шта је било са , а ни са камионом.

Сведоку је предочен исказ сведока оштећене у делу у коме је навела да када су их извели из куће и утерали у кабину од камиона, да није било никаквих сексуалних напада према њој и према снаји. На овакво предочене наводе сведок је изјавила да се добро сећа да су јој гурали руке на начин како је то преходно објаснила. Поновила је да је из тог аутомобила видела свог супруга у кабини од камиона који је покушавао да активира камион. Мисли да је са њом у том аутомобилу била и , али напомиње да се не сећа свих дешавања у дворишту. Не сећа се да ли је уопште улазила у камион, само јој је у сећању тај њихов аутомобил у коме је било тог сексуалног контакта, и лежања по њима.

Тврди да су та лица њу у возилу брутално силовала, иживљавала се, а могуће је да се њена заова тога не сећа, јер је она тада била у шоку.

Сећа се да су се возили према граду, да су се зауставили пред једним кафићем и да је један изашао из возила. Кренули су према Брчком, аутомобил је био пун, а колико лица је било у аутомобилу то не може да определи. Сећа се да је у једном моменту једно лице рекло „тамо не смемо велика је контрола“, па су се зауставили поред пута где је био канал. Њих две су изашле из кола и ту су се измењали, не зна колико њих. Када би требало да наиђе неки ауто, наредили би им да се сагну. Мисли да су се сви измењали од тих 4-5 лица («није могао један да се мења»).

Остало јој је у сећању да је у једном тренутку узела за руку и да су прешле преко пута. ју је водила и дошле су до једне куће где је рекла „ту нам је један пријатељ“. Човек им је отворио врата, био је изненађен када их је видео како су изгледале, питао их је шта се десило. је нешто рекла, а жена им је донела кућне хаљине да се огрну. Ту су и преспавале. Сутрадан их је овај човек који их је примио, одвезао до њихове куће.

Оштећеној су предочени искази сведока оштећене у делу у коме је навела да су ишле голе и босе до куће. На овакво предочене наводе, оштећена је изјавила да се сећа да је у једном моменту била боса, да јој је било хладно и да су је ноге болеле, али се не сећа докле је ишла тако боса и да ли је поред ње у тим моментима био њен супруг. Истакла је да не може да повеже моменат када су поново биле у возилу. Тога се стварно не сећа, али зна да су неким возилом пролазили кроз град, да су стали код кафића и да је једно лице кога не може да опише изашло из возила.

Од тих лица која су била у кући, и која су их малтретирала није препознала никога, али зна да је у разговору са једном приликом он рекао да је препознао једно лице јер је долазило то лице у њихову радњу. Претпоставља да је управо то лице довело ове остале у њихову кућу.

Наводи да и даље осећа последице свега тога што јој се издешавало. У почетку је избегавала лечење јер је мислила да ће све то превазићи, али је на крају разговарала са једним лекаром и њему је испричала све што се догодило.

Придружује се кривичном гоњењу и истиче одштетни захтев који није определила.

Сведок испитан је пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ. 10/03 дана 27. октобра 2009. године и пред истражним судијом Вишег суда у Београду-Одељење за ратне злочине дана 30.03.2011. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године.

Суд је извршио увид у поднесак Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С бр.31/14 од 09.10.2014. године из којег је утврђено да је овај суд обавештен од стране да су он и његова супруга имали тежак период после сведочења у Бечу, да се годину дана након тога опорављала и да би ново сведочење угрозило садашње донекле стабилизовано стање, због чега не желе поново да сведоче и пролазе кроз ту врсту стреса, и остају при свему што су до сада изјавили.

Сведок навео је да је са оцем , мајком , браћом и сестрама као и супругом живео у Бијељини у месту Ново насеље још пре рата. Ту су имали породичну кућу. Отац је у кући држао продавницу мешовите робе и био је познат у граду.

Први оружани сукоби у њиховом крају почели су у априлу, али ни он ни његов отац нису били ангажовани војно на било којој страни. Више се нису осећали сигурно па су често напуштали кућу и одлазили да преспавају код рођака и пријатеља. Ратно стање је већ владало у Бијељини, град није имао струје.

Дана 10.06.1992. године његова супруга се породила у болници. Дана 14.06.1992. године изашла је из болнице и дошли су кући.

У вечерњим сатима 14.06.1992. године негде око 21,30 легли су да спавају, није било струје. У кући су били његов отац , мајка , сестра и млађи брат , као и његова супруга и мала беба. Сестра те ноћи није била у њиховој кући. У једној соби је спавао са супругом и бебом. Зачула се вика у дворишту, као и позиви за помоћ. Чуо се неки мушки глас који је позивао његовог оца . Ти људи су говорили да им је ауто слетео и да им је потребно да им неко помогне да би се тај ауто извукао из канала.

Убрзо су почели да лупају на врата. Тада је устао из собе, и видео оца да отвара врата. У кућу је упало пет људи који су почели да их вређају и малтретирају. Говорили су «дајте паре, палите светло» и они су упадали по собама.

Колико се сећа од ових пет људи који су упали у кућу, четворица су били у шареним војним униформама, а један у цивилу. Ова четворица у униформама су имали оружје дугих цеви, те мисли да је било аутоматско оружје, а цивил мисли да је имао пиштољ. Само за једног од њих може да да ближи опис јер је био црн, висок, чини му се најстарији од њих, носио је браду и колико се сећа звали су га «капетан». По његовом утиску он је био главни међу њима. На том «капетану» су биле неке ознаке, али не зна тачно какве. Што се тиче цивила може да каже да га раније никада није видео и да му је потпуно непознат.

Приликом испитивања 27.10.2009. године је навео да је један од њих одмах у ходнику њега задржао, док су његову сестру и супругу одвели у исту собу и тамо их силовали.

Приликом испитивања у истрази дана 30.03.2011. године је навео да је видео да је један у ходнику малтретирао његову жену, а трећи је његову сестру одвео у другу собу, у дневни боравак. Тај који је малтретирао његову жену у ходнику, је био тај са брадом кога су звали «капетан». Ко је његову сестру одвео у собу, не може да опише, али зна да је он такође био у униформи. Објашњава да када каже да је «капетан» малтретирао његову супругу у ходнику, мисли на то да је силовао на различите начине, али са сестром ни са супругом никада није причао о томе.

Цело то вече ни мајку ни млађег брата није видео, јер су њега поставили да стоји леђима окренут соби и да гледа кроз прозор. Не зна шта се тачно дешавало иза његових леђа али зна да га је све то време један од њих у униформи стално чувао са цеви упереним у њега. Тражили су оружје и паре. Зна да су му оца у једном тренутку водили у подрум да им преда оружје и то два пиштоља и ловачку пушку за коју је имао дозволе. Довели су оца иза његових леђа, чуо је пуцањ и њега је метак опржио по десном увету. Он се не сећа да ли је сем овог једног метка испален још који.

Након што су му убили оца, један од ових у униформи, али не «капетан», му је рекао да крене са њима. У тренутку када се окренуо видео је оца тела положеног преко једног стола.

Из куће су истерали супругу и сестру које су биле голе, као и њега. Тражили су превоз и узели су њихов камион «Заставу». Њега су ставили позади у сандук камиона, где су се попела још двојица и то један у униформи и један у цивилу. «Капетан» је ушао у кабину, али не зна ко је возио камион. Сестру и жену су увели у кабину. Покушали су да изађу са тим камионом, али су се заглавили. Истерали су их из камиона и тада је поново видео супругу и сестру. Почели су да траже други ауто, питали су га ко има ауто у близини, након чега су се упутили ка комшиници која је имала ауто. Навео је да су његова сестра и супруга остале напољу, а да је он покуцао на врата и звао је «комшанице», на шта га је један у униформи са брадом упозорио да то не чини јер је реч «комшанице» српска реч. Она је отворила, упали су унутра, одмах су је гурнули, а лице са брадом јој је поцепало пиџаму. је рекла где се налазе кључеви од кола и након тога су их узели.

Комшиничин ауто је био истеран на пут и тада је видео како и голе и босе убацују у тај ауто. Чуо је да је један од њих некоме рекао да га треба ликвидирати. По гласу је познао да је наредбу за његову ликвидацију издало лице у униформи са брадом. То лице које је требало да га ликвидира рекло му је да треба да бежи. Чуо је иза себе пуцањ. Ишао је пољима и отишао у насеље код стрица где му је објаснио шта се десило. Неко је позвао полицију.

Сутрадан су затекли полицију и вршен је увиђај. Познато му је да су његова супруга и сестра биле на лекарском прегледу.

Након недељу дана са супругом и ћерком, као и братом напустили су Бијељину и отишли у Аустрију. Истиче да се његова супруга

од тада налази у тешкој психичкој ситуацији и њено здравствено стање је угрожено. Често је води код лекара и не може ни психички ни физички да издржи саслушање на ове околности. Замолио је да му се супруга не позива на саслушање. Истакао је да се због протека времена не може сетити свих

појединости јер се трудио за све ово време да заборави, и када о овом догађају прича тешко му је и потреса га.

Након испитивања 30.03.2011. године предочене су му фотографије означене бројевима од 1 до 13, па је сведок изјавио да лице на фотографији под бројем 2 препознаје као присутно овом приликом (опт. Ристић Ален), али не може да определи шта је тачно радио.

Лице на фотографији број 5 (опт. Јовић Драган) препознаје као лице о коме је говорио да је био у униформи, да је имао браду и да су га звали «капетан».

Сведок испитана путем видеоконференцијске везе на главном претресу одржаном дана 19.02.2015. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навела је да остаје код исказа које је дала пред Окружним тужилаштвом у Бијељини на записнику број КТ 10/03 од 15.04.2004. године, пред истражним судијом Вишег суда у Београду-Одељења за ратне злочине дана 29.03.2011. године, као и на главном претресу на записнику К.По2.7/11 од 17.10.2011. године.

У тим исказима навела је да су живели у Бијељини и имали трговинске радње. Њен муж био је и председник месне заједнице. Такође био је и један од људи који је ишао да преговара да се у Бијељини склоне барикаде. Он није имао никакво задужено оружје нити униформу.

У априлу 1992. године заратило у Бијељини и од тада они више нису спавали у кући, већ код девера. Њена снаха је била трудна и породила се 10. јуна 1992. године, а из болнице је изашла у петак. У суботу је дошла њена фамилија и они су се тако сакупили јер су добили прво унуче, и решили су да остану то вече у кући да преспавају. Објашњава да се у самој кући у приземљу налази продавница, а на горњем спрату, тј. на првом спрату се налазе спаваће собе и једна примаћа соба право од улаза. Критичне ноћи у првој соби од улаза налазио се њен син са супругом и бебом, а у соби до ње млађи син и ћерка, њен муж и она. Зна да је прошло 22 часа јер је био полицијски час. У једном моменту је чула да је капија пукла, и види како њен супруг стоји код прозора и каже јој „ ево неки људи иду у кућу“, и вичу „комшија, комшија да нам даш, да нам помогнеш треба нам помоћ“.

Сви су изашли у ходник, изашао је син, она и супруг, и дошли су до врата. Не зна да ли је снаха изашла. Када су се врата отворила прво су се указале цеви. Пет људи је ушло у кућу, а колико може да се сети један је био у цивилу. Тај у цивилу је на себи имао црну капу, а остали су били у шареним маслинастим маскирним униформама. Та четворица у униформама су имали реденике, бомбе и пушке, а цивил је имао само пушку. Ушли су у ходник галамећи, тражећи да се упали светло. Након уласка у кућу одвојили су их, а њу утерали у примаћу собу, због чега није знала где се ко налази, али је видела да је један од њих њену снају у ходнику сатерао у ћошак и стао изнад ње. Чула је да плаче и да виче «немој молим те». Та особа која је њену снају малтретирала ту у ходнику, није био цивил, а који од те четворице у униформи је био не може да каже јер је био окренут леђима. Објашњава да када је рекла да се породила пре четири дана, он је дрекнуо и рекао да ли хоће она уместо ње. Снају је видела и када је потпуно гола ушла у њихову примаћу собу, узела улошке, док ју је један чекао на вратима. Ћерку ни у једном тренутку није видела.

Испитана пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 15.04.2004. године сведок је навела да су сва петорица започела са претраживањем просторија тражећи оружје. Тада им је дао пиштоље и један ловачки карабин за који је имао оружани лист. Истовремено син им је дао новац у укупном износу 395 хиљада динара и 495 немачких марака. Након што им је супруг предао два пиштоља, а затим и син и супруг дали новац, и њој је наређено да заједно са супругом оде у спаваћу собу, а у којој су такође «боравили» синови и . Објашњава да су двојица одвела снаху и ћерку у две различите просторије одакле се чуло запомагање и вриска снахе која се налазила у суседној соби.

Прецизирала је да након што је дао два пиштоља, двојица су га одвела до продавнице која се налазила у приземљу. Док се њен супруг налазио у продавници, лице које је било у цивилу је са пушком шетало по ходнику. Тај цивил је на глави имао капу коју је скинуо.

Даље објашњава да је у једном тренутку у соби где је боравила са своја два сина било само лице које јој је убило мужа, а да се друго лице налазио код врата. То лице које се налазило у соби је извукло из ладнице све касете и папире, и на једној касети видео је да пише «отварање џамије», након чега је почео да виче на њеног мужа да су они «Алијини». Она је лично гледала како је он ставио цев аутоматске пушке у уста супругу, а затим испалио један метак након чега је глава пала на сто и преминуо је у истој соби.

Приликом испитивања дана 29.03.2011. године и на главном претресу 17.10.2011. године, додала је да је тај који је пуцао у имао око 30 година, да је био висок, и имао браду. Није приметила да носи чинове. Наводи да је рекао да отвори уста. Мисли да је пуцао у уста из «калашњикова».

Након тога тај што је убио њеног супруга пришао је и ставио му цев пушке под плећку. Тада је она почела да запомаже да јој не дирају дете. Онда је неко из ходника, неки глас рекао „немој више, доста је“, а то није био тај „комшија“. Мисли да је то рекао неко ко је био на вратима и додао је да им треба њен старији син да камионом повуче њихово возило. Чула је да су покушали да истерају камион али се заглавио у каналу. Видела је да су од њихове куће отишли пешке, и да су одвели . Све је то трајало између пола сата и сат, ћерка и снаја јој нису ништа причале о својој судбини након што су их одвели из куће. Тог дана у кући није било струје и горела је свећа, те када се тако нешто догађало и када је чекала да је неко убије, није могла видети ни саму себе.

У истрази 29.03.2011. године сведоку када су показане фотографије од 1 до 13, за лице на фотографији број 5 (опт. Јовић Драган) са ознаком 192/66 истакла је да јој личи на лице које је убило њеног супруга.

На главном претресу 17.10.2011. године показане су јој фотографије које се налазе у спису, те је за фотографије број 5 (опт. Јовић Драган) и број 8 навела да мисли да је то лице било у њиховој кући. Објаснила је да је доста времена прошло, да се људи мењају и када би сада после толико година отишла кући где је живела, сумња да би некога познала.

На главном претресу дана 19.02.2015. године, сведок је навела да је увек говорила о пет људи који су ушли у кућу и на најбруталнији начин „радили“, с тим што је Јовић извршио убиство .

Наводи да су сви исти, да немају хуманости и да када је Јовић убио и када су мајку одвели од детета од три дана, нико није рекао „не“. Од поменутих пет лица једино за „тог бијељинца“ није сигурна да ли је нешто од оружја имао код себе, али је он узео пушку која је била њихово кућно оружје, пуцао у ходнику и шетао са том пушком по кући. Тај „бијељинац“ није био у униформи, али је имао неку капу, чарапу, нешто зеленкасто, а да ли је то било од неке униформе, то не може да каже сигурно. Остали су били „наоружани и обучени... брутални, дерали су се, говорили су свашта“. Говорили су да „ово све треба побити, бацити гранату, све побити, никог не оставити“.

Сведок испитан путем видеоконференцијске везе на главном претресу одржаном дана 19.02.2015. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да остаје код исказа које је дао пред Окружним тужилаштвом у Бијељини на записнику број КТ 10/03 од 02.10. 2009. године, пред истражним судијом Вишег суда у Београду дана 29.03.2011. године, као и на главном претресу на записнику К.По2.бр.7/11 од 17.10.2011. године.

У тим исказима навео је да у пролеће 1992. године, одмах након избијања рата његов отац као и остали чланови његове породице нису више спавали у породичној кући јер су се осећали несигурно. Сваке ноћи одлазили су код пријатеља и родбине, а ујутру су се враћали кући која се налазила у Новом насељу и у њој су осим њега живели отац и мајка и остала браћа и сестре, а пошто се брат оженио са њима је у кући живела и његова супруга. Кућа је на првом спрату имала пословни простор, а они су живели на другом спрату где се улазило са спољне стране степеницама. Улази се у ходник из кога се са десне стране налазила соба где су спавали, његова супруга и беба. Поред те собе са исте стране налазила се још једна соба у којој су спавали његов отац, мајка и он, и та соба има прозор окренут ка улици.

Дана 10.06.1992. године снаха се породила и добила је ћерку а 14.06.1992. године је изашла из болнице када је и отац дошао из Јање где је био претходно на спавању. Сви су се окупили у кући. Када је пао мрак мајка је питала оца да ли ће ићи код пријатеља да преноће као и претходне ноћи, међутим он није желео.

Те ноћи нису имали струје па су легли раније да спавају негде 21,00 – 21,30. Напомиње да иако је тада имао 13 година, доста је запамтио без обзира на тадашњи узраст. Негде око 22,30 чуо је отварање капије у дворишту, и испред улазних врата чуо је један глас који се обраћао именом његовом оцу и тражио је да отвори врата, јер им је требала помоћ зато што су возилом упали у неки канал. Отац је отворио врата и видео је да се ради о пет људи који су били наоружани са дугим наоружањем, пушкама. Четворица су била у маскирним униформама, а видео је да је један од њих имао «шкорпион» и црну кожну јакну за кога се касније испоставило да је то лице био њихов комшија који је остала лица довео у кућу. Почела је тортура, почеле су псовке и пошто није било струје, морали су да пронађу свеће. Сви они су се расподелили по собама.

Објашњава да су улазили у собе, излазили и не може да каже ко је где тачно био.

Даље објашњава да од када су ова лица ушла у кућу, он се налазио у соби где је претходно спавао са оцем и са мајком. За све време док су ти људи били у кући, он из те собе није излазио, а ту су поред њега били и мајка и отац,

а иза кога је стајао брат коме су наредили да се окрене лицем према регалу. Са њима су у соби, колико се сећа, била двојица и то један високи са брадом и цивил. Остали су више времена провели у другим собама. У сећању му је остала особа за коју је касније чуо да се зове Јовић Драган, јер се највише истицао. Имао је неке ознаке на рамену, као и траке око руке. Такође је уочио једнога који је био млађи од осталих који је имао минђушу у увету као и да је на глави једног од ових људи, али не цивила и тог високог, била вунена црна капа без прореза за очи која није била навучена преко лица. Не сећа се да ли је тај високи имао неке ознаке чина на себи.

Сва ова лица су вршила преметачину по соби. У једном тренутку су, мисли двојица, извели његовог оца из собе, одвели до продавнице и тамо су се задржали негде око 4-5 минута и вратили назад а брата су прислонили уза зид. Такође су од оца тражили оружје и паре. За све то време његов отац није пружао никакав отпор. Узета су два пиштоља, као и једна ловачка пушка за коју је отац имао дозволу.

У истрази дана 29.03.2011. године, навео је да је у једном тренутку неко наредио да се његова сестра и снаја скину, што су оне морале да учине и скинуле су се пред њима свима. Обе су одведене у собу која се налазила до ове у којој су они били, на истој страни ходника. Није могао да види шта се са њима десило, али је могао да закључи шта су им у тој другој соби радили јер је чуо иако је био тринаестогодишњак, какви су звукови допирали оданде. Такође се добро сећа да је у једном тренутку снаха гола враћена у њихову собу и тражила је од његове мајке да јој да улошке, мисли да је крварила, након чега су је поново одвели.

Објашњава да лице које је било високо, са траком око руке и који се том приликом истицао, је у једном тренутку, цев оружја које је имао код себе, пушку ставио његовом оцу у уста и држао је тако негде око 20 секунди, док је његов брат стајао у углу. Мисли да је овај чак у једном тренутку ударио оца псујући му балијску мајку, а затим је извршио опаљење из те пушке. Његов отац је пао преко стола који се налазио у тој соби. Сећа се да је тај сточић пукао од пада, а пушчано зрно је његовог брата окрзнуло по увету и образу. У моменту када је његов отац убијен је био окренут према регалу иза оца, а мајка је седела поред њега. Све се то дешавало пред његовим очима и очима његове мајке.

Није приметио да су међусобно у било ком тренутку ови људи један другог спречавали у било чему, али је неко ко је био распоређен у ходнику рекао доста.

У једном тренутку лице које је било у цивилу, које је имало «шкорпион» и које је улазило и излазило из собе у којој је он боравио, је рекао да деца не смеју да се дирају.

По његовој процени од момента када је његов отац убијен до њиховог одласка прошло је негде између 5 до 10 минута, а све у кући је трајало 15-20 минута до пола сата.

Сестру и снаху је видео како изводе из куће голе и босе. Видео је и брата Неџада којег су такође повели са собом. Наводи да су у кући остали мајка, беба и он.

Познато му је да су ова лица покушала да упале њихов камион, а затим су нестали из њиховог дворишта.

Приликом испитивања у Окружном тужилаштву у Бијељини 02.10.2009. године навео је да је добро запамтио лик свих тих особа, а поготово онога који му је убио оца.

У претходном поступку, а након саслушања 29.03.2011. године сведок , пошто му је предочен низ од 13 фотографија означених бројевима од 1 до 13 је навео да му лица означена под бројевима 2 (опт. Ристић Ален), 5 (опт. Јовић Драган) и 8 на неког личе. Не би могао да буде прецизан ко је на фотографији број 2 (опт. Ристић Ален), али би могао да буде онај млађи. Што се тиче лица са фотографија 5 (опт. Јовић Драган) и 8 мисли да је један од тих људи управо овај ко је убио његовог оца.

На главном претресу 17.10.2011. године сведок је навео да лице које се налази на фотографији означеној бројем 1 (опт. Миодраг Живковић) не познаје, а констатовано је да су сведоку позната лица на фотографијама број 5 (опт. Јовић Драган) и 8, али му се лице на фотографији најпре учинило да је то Јовић за кога је касније сазнао како се зове. За фотографију број 2 и 3 (опт. Ристић Ален) објашњава да је управо тако Ален Ристић изгледао тога дана.

Напоменуто је да са снајом није водио разговор о тим догађајима, а са сестром је разговарао и она му је рекла да су «над њом рађене нељудске радње» и није хтео да улази у детаље, јер је све то неугодно и осетљиво.

На главном претресу дана 19.02.2015. године, сведок поновио је да је те ноћи 14. јуна '92. године, у њиховој кући било пет лица, од којих је четворица било униформисано, један је био у цивилу и сви су били наоружани. То лице које је било у цивилу му није познато, али се из предмета касније испоставило да је био њихов комшија из суседног села који је довео те људе те вечери.

На главном претресу одржаном дана 17.10.2011. године суд је на основу члана 335 тада важећег ЗКП донео решење да се предузме *истражна радња препознавања* оптужених од стране сведока и сведока оштећене . Истражна радња препознавања поверена је истражном судији Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду. Сведок је том приликом препознао у трећој уведеној врсти под редним бројем 4 опт. Ристић Алена.

Сведок оштећена у другој уведеној врсти за лица под редним бројем 2 и 3 је изјавила да је једно од тих лица сигурно било присутно. Под редним бројем 3 налазио се опт. Ђурђевић Зоран.

Сведок никога није препознала.

Сведок Спасојевић Данило је испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини бр Т 14 0 Кт 0002147 11 дана 03.03.2011. године, те на главном претресу путем видеоконференцијске везе на записнику К.По2.бр.7/11 од 03.02.2012. године, као и на главном претресу дана 13.02.2015. године путем видеоконференцијске везе, а у његове исказе је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године.

Испитивање сведока Спасојевић Данила путем видео конференцијске везе обављено је на начин предвиђен одредбама 3 и 14 Закона о потврђивању Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и одредбе члана 1, 4 и 9 Другог додатног протокола уз Европску конвенцију о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима.

У својим исказима сведок је навео да је критичне вечери радио као обезбеђење код аутобуске станице. Свратио је у кафић «Треф» на пиће. Био је у цивилном оделу, имао је службени пиштољ «7,62».

У кафићу је упознао четворицу униформисаних и наоружаних људи. Имали су пиштоље, «шкорпионе», пушке и бомбе. Једно лице му је личило на Рома, а други је био капетан јер је имао ознаке капетана.

Објашњава да су у једном тренутку ова лица, која су по његовом мишљењу била под утицајем алкохола, почела у кафићу да псују и пуцају, а један од њих пуцао је у врата кафића. Затим су та лица нешто разговарала са конобаром који је рекао да зна где је кућа једног Муслимана.

Испитан у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини дана 03.03.2011. године, објашњава да је у кафићу било говора да иду да траже оружје и да је по казивању конобара који је радио у кафани да он зна где је кућа, пошао са њима да покаже где је кућа.

На главном претресу 03.02.2012. године наводи да му је један од тих лица који је носио чин капетана, као официр, пришао и рекао му је да изађе из кафића и да им покаже где је та кућа, али он није хтео те је то лице уперило пушку у њега и рекао му „излази“, почео да му псује српску мајку, а такође му је рекао да су они дошли из Србије да се боре, а да они седе ту и пију.

Објашњава да су кренули са «заставом 128» коју је возило лице које му је личило на . Скренули су на аутобуску станицу да би један од њих телефонирао. Он им је показао о којој кући се ради, те су дошли испред куће.

Супротставио се да не улазе у кућу али га је «капетан» ударио са «цеви» у пределу леве стране бубрега и пробио му јакну, па је морао ући у двориште. Та лица су лупала на врата, а један је за кога се приликом саслушања пред Окружним тужилаштвом у Бијељини дана 03.03.2011. године, изјаснио да је личио на , је остао са њим напољу на дну степеништа. Објаснио је да је остао напољу на степеништу зато што се бојао. Додао је да је на степеништу поред њега и тог лица био и син коме је рекао да је комшија и да се не боји, да неће бити ништа.

Сведоку је предочено да је оптужени Јовић Драган рекао да је на врата куцао сведок Данило и да је први ушао у кућу, да је добио пиштољ и «шкорпион» од Милорада, а да је Данило већ имао пиштољ „клоберицу“.

На овакво предочавање сведок је одговорио да он није улазио у кућу, да никада није држао «шкорпион» до тад, да би у наставку испитивања рекао да никада није држао «шкорпион» и да није тачно ово што је Јовић Драган рекао.

Такође сведоку је предочена одбрана опт. Ђурђевић Зорана у делу у коме је навео да су кренули када је Данило рекао да је тај Муслиман екстремиста и да набавља оружје, на шта је сведок одговорио да он није проговорио за оружје нити му је познато да је тај Муслиман екстремиста.

Сведоку је даље предочен исказ сведока оштећеног од 17.10.2011. године у делу у ком је навео да је један био у црној јакни, да се касније испоставило да је то била особа која их је довела, суседни комшија, као и да мисли да је тај из њиховог насеља рекао „ отвори ја сам комшија из тог ближег насеља, ето познајеш мене“, сведок је одговорио да ништа од тога није тачно.

Такође, сведоку су предочени и искази оштећеног и оштећене у делу у коме су навели и то да је добро запамтио лице цивила, а је рекла да се сећа цивила који је држао

пушку у рукама. На овакво предочавање сведок је рекао да он није имао оружје, да није имао пушку, а службени пиштољ који је поседовао капетан му је одузео у кафићу.

Даље објашњава да када су се врата отворила улетели су унутра и тражили оружје. Почели су да вичу и у једном моменту је чуо као пуцањ. После тога они су изашли и повели са собом две девојке које су биле потпуно голе али не зна да ли су биле босе. Све је у тој кући трајало између 5 и 10 минута, најдуже пола сата. Из куће изнета је једна ловачка пушка, два пиштоља, као и један аутомат марке «Шпагин». Не зна ко је то изнео јер није видео. Те две жене су убачене у кабину камиона. Пошто су та лица својим колима слетела у канал из којег нису могли да извуку возило камионом, тражили су неко друго возило да се пребаце за Бијељину, а затим за Брчко.

син их је одвео код комшинице која је била Српкиња. Та друга кућа је била удаљена 100 - 300 метара. У кућу те комшинице су ушла њих тројица док су он и тај кога описује као остали напољу. У кући су се задржали пет до десет минута. Узели су кључеве, и истерали су кола «Југо». Док су се налазили још у дворишту те куће капетан му је дао «шкорпион» у руке и рекао му да убије сина кога су повели. Изашао је на пут и рекао је том младићу да бежи.

Није пуцао.

Након тога су у «Југо» позади убацили те две голе жене са којима су села два униформисана лица. Кренули су према граду. «Југом» је управљало то лице које му је личило на Рома. Поред њега на месту сувозача су сели он и још један, а две девојке су седеле позади. Током вожње успут, нигде се нису заустављали, тако да нису ни могли вршити силовања. Такође током те вожње један од тих који је седео позади се обратио «капетану» речима «што си пуцао, пронаћи ће нас полиција», а овај што је возио је додао «што си убио човека». Међутим, «капетан» на те њихове речи није одговорио.

Изашао је код аутобуске станице и тада му је враћен пиштољ који су му претходно одузели, с тим што је појаснио да он ни у једном моменту током овог догађаја није имао пиштољ, ни код куће , ни код куће

Са аутобуске станице је позвао полицију, и испричао им шта се десило. Полиција је убрзо дошла и ухапсила га.

Приликом испитивања на главном претресу дана 13.02.2015. године навео је да у целости остаје код исказа који је дао 03.02.2012. године. Поновио је да је тог дана био у цивилном оделу обучен у плаву униформу, односно плаве панталоне и плаву кошуљу. У кафићу је видео да његов комшија који је конобар разговара са једним лицем које је било у униформи са чином капетана и био је висок и имао браду. Поред њега, мисли да су била двојица, тројица у униформи и не може да се сети да ли је неко био у цивилу. Још једно лице је било високо, једно ниже, а један је изгледао као Ром. Били су наоружани, имали су „шкорпион“, противтенковску бомбу, пиштољ „колт“ или „магнум“, а њему је тај високи што је био главни одузео службени пиштољ.

Комшија конобар га је питао да ли он зна где је кућа, што је он потврдио, након чега му је лице са чиновима и рекло „идеш с нама“. Одговорио му је да не може пошто мора да обезбеђује фирму, након чега је он, пошто је био пијан, пуцао из пиштоља у врата и изгурао га из кафића. Након тога отишли су до његовог посла да „назову кући“, те су возилом стојадин „128“ пошли према кући и слетели су у канал. Тројица су улетели у кућу, а један који је изгледао као Ром средњих година је остао са њим и они нису улазили у кућу. Не сећа се

да ли је тај који је остао са њим био у цивилној или војној униформи, али наводи да није имао капу, бркове, браду или минђуше. Док је стајао испред куће чуо је нешто да је „само мало пукло“, као да је био пригушивач. Када су изашли након 5, 10, 15 или 20 минута изнели су ловачку пушку коју су дали лицу које је било са њим и извели су две младе девојке. Не може да се сети да ли су те две девојке биле обучене или нису.

Након тога питали су сина где могу наћи кола и он их је одвео у комшилук. Истерали су „Југа“ из гараже и кад су изашли син је кренуо ка њему и он му је рекао „бјежи, убиће те“, а неко је викао „уби га, уби га“ и он му је рекао „бјежи у њиве убиће те“, те је момак побегао. После тога сели су у кола и пошто је он морао у фирму тражио је од „тог“ да му врати службени пиштољ, што он није хтео, да би потом један високи старији рекао „врати момку, да има проблема, има породицу да добије отказ“ и онда му је вратио пиштољ, након чега је отишао на аутобуску станицу. Полиција је дошла код њега у фирму и одвела га у станицу где је сазнао да је неко убијен, а након пола сата, сат полиција је довела и „њих“.

Након што му је суд предочио да је окр. Миодраг Живковић изјавио да су сви ушли у кућу, навео је да то није тачно, те је поновио да он и тај „“ нису ушли и објаснио да су дошли до врата и вратили се. Навео је да не зна да ли је Живковић био у униформи или у цивилу, те да се не сећа да ли је неко био у тренерци. Додао је да се сећа да се „један онај високи“ који је био сличне висине као капетан и није имао бркове и браду бунио у односу на дешавања у кући. Псовао му је матер и говорио му нешто у смислу „јел си мене довео овде да ја пљачкам“. Наводи да тај који је изгледао као Ром и који је остао са њим испред куће није имао минђушу, те да је минђушу имао онај најмлађи међу њима. Даље наводи да они након изласка из куће нису спомињали силовања, а он је за силовања и убиство чуо у станици. У станици су му такође рекли да су жене које су изашле из куће биле голе, чега се он не сећа, али се сећа да су биле преплашене.

Сведок испитана пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 11. августа 2009. године и пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ 000214711 од 03.03.2011. године, у које исказе је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навела је да не може да се сети датума, а сећа се да је био први дан «Свете тројице» увече. Било је око 24 сата и из сна ју је пробудила вика. Врата, која су иначе била закључана су се нагло отворила обијањем. У кућу су упали људи и запамтила је тројицу у униформама са оружјем, као и једно лице у цивилном оделу, за које је касније сазнала да је син . У кући није било струје, устала је и упалила свећу. Питали су је да ли има оружја и ако има да га преда. Рекла је да нема оружје и да могу да је претресу.

Један од њих је узео ташну и тражио паре. Пронашао је негде око 2.350 ДМ, а нашао је и нешто новца у динарима. Узео је новац, а и златни ланчић са врата. У ташни је нашао кључеве од њеног возила «Југо 55». Узео је кључеве и питао где је возило, а она му је рекла да се налази у гаражи. Један од њих је рекао «пусти је видиш да је инвалид». Изашли су из куће и видела је да су истерали возило из гараже.

Потом је отишла до куће коме је испричала да су неки људи упали у њену кућу, отерали јој возило и опљачкали је. Он је позвао полицију. Сутрадан, а након што је полиција извршила увиђај рекли су јој да

може да дође и да преузме своје ствари. Тада је узела кључеве од кола и кола, а вратили су јој 2.350 ДМ и накит.

Сведок испитан пред Окружним тужилаштвом Бијељини број КТ 10/03 од 25.08. 2009. године, пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 0002147 11 од 03.03.2011. године као и на главном претресу на записнику К.По2.7/11 од 08.09.2011. године, у које исказе је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године навео је да у јуну месецу 1992. године, у Бијељини није било оружаних сукоба. Рат у Бијељини је почео 01. априла и водио се неких 7 до 10 дана. Током 1992. године био је запослен у СЈБ Бијељина, радио је као крим техничар и на том месту се налазио и пре ратних догађања у Босни и Херцеговини. Објашњава да је 14.06.1992. године изашао на увиђај поводом убиства и то у саставу екипе која је вршила увиђај. У конкретном случају урадио је фотодокументацију, која је предата војним органима.

Сведок испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 07.10. 2009. године и пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 0002147 11 од 03.03.2011. године, у које исказе је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да је до почетка ратних дејстава у Босни и Херцеговини, био запослен и живео је са породицом у Тузли коју је напустио 15.05.1992. године и дошао у Бијељину и сместио се у село Љељенче. У том периоду када је дошао у Љељенче већ је било право ратно стање, било је напада и убиства.

је познавао јер је набављао робу од њега.

Не може да се сети датума, али зна да је био јун месец 1992. године, негде око 24 часа неко је покуцао на врата. Устао је и отворио врата и тада је видео две женске особе које су биле наге и босе. Препознао је ћерку

из Бијељине, али не зна име. Ушле су, рекле су да им треба купатило, што им је он омогућио, а затим је пробудио супругу и тражио да пронађе женску гардеробу.

Питао их је шта се десило, а оне су објасниле да су у њихову кућу упала петорица наоружаних лица, наредили су им да се скину и остану голе. Такође су наредили да положи сав накит, новац и остале вредне ствари. Док се све ово дешавало један је стајао и држао стражу, а други су вршљали по кући и претресали и узимали ствари. Након тога су их убацили у ауто и повезли у правцу Брчког, да би зауставили ауто у непосредној близини његове куће. У свом исказу датом пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 07.10.2009. године навео је да су их ту наизменично силовали колико их је било у возилу, а чини му се из приче да су рекли да их је било четири лица, док је у свом исказу датом пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 03.03.2011. године навео да колико се сећа сведокиње су му том приликом рекле да су их силовали сви који су били у возилу. Даље наводи да су му причале да су их молиле да их не силују, а посебно снаја која се пре пар дана породила. Оставили су их на путу и тако су дошле до његове куће.

Сведок испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 12.08.2009. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да је био инспектор у Центру јавне безбједности Бијељина. Био је упознат са критичним догађајем

који се десио 14.06.1992. године када је у Бијељини у својој породичној кући убијен _____ и када су у кућу упала униформисана лица са оружјем, којом приликом су силоване снаја и ћерка _____. Добро се сећа да је убрзо полиција пронашла та лица и исто вече, односно у јутарњим сатима их лишила слободе и привела у станицу полиције у Бијељини. Један од извршилаца ових дела Спасојевић, чијег имена се не сећа, а који је из Бијељине, је управо остала лица из Србије водио до куће _____ и _____. Униформисана војна лица била су припадници „Српске радикалне странке“ из Србије и били су наоружани. Лично је обављао разговор са _____ у вези догађаја и о томе је сачинио службену белешку. Такође је обавио разговор и са _____. Колико се сећа том приликом испричали су му да су наоружана лица у униформама упала у њихову кућу где је са њима било још једно лице у цивилном оделу, а то је Спасојевић, те да су том приликом убили _____, а силовали по неколико пута _____ и _____ да је ту била присутна њихова мајка _____ и малолетни син _____. Сећа се да је лицима која су учествовала у овом догађају Спасојевић Данилу, Јовић Драгану, Ђурђевић Зорану, Ристић Алену и Живковић Миодрагу одређен притвор. По истеку три дана дошли су војни органи и преузели ова лица.

Испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 000214711 од 03.03.2011. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да остаје у свему код исказа датог на записнику од 12.08.2009. године, с тим што истиче да је радио као инспектор у ЦЈБ Бијељина и да се добро сећа да су четири лица која су касније пронађена и лишена слободе, доведена у просторије ЦЈБ Бијељина и да је можда један од њих био у цивилном оделу – тренерци.

Испитан на главном претресу на записнику К.По2 бр. 7/11 од 08.09.2011. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да углавном остаје код исказа које је дао у вези случаја сада пок. _____. Објаснио је почетком месеца априла 1992. године на подручју општине Бијељина дошло до постављања барикада од стране муслиманских екстремиста, а било је употребе и ватреног оружја. Стим у вези дошло је до преговора, разбијања барикада, до повлачења и предаје оружја од стране муслиманског народа, тако да се ситуација у граду стабилизovala. У то време био је инспектор у Станици јавне безбедности Бијељина. У Брчком долази до сукоба због чега одлазе војне и паравојне јединице. Након извесног времена враћају се у Бијељину, у којој у том моменту више нема оружаних сукоба и праве проблеме, па долази до честе употребе оружја, до погибија, пљачки и силовања.

Објашњава да је _____ био припадник резервног састава полиције, да је имао радњу, био међу угледнијим људима у Новом насељу где је живео. Није чуо да је _____ имао везе са екстремистима, нити да их је наоружавао.

Половином месеца јуна 1992. године дежурна служба их је обавестила да је убијен _____, а да су његова ћерка и снаха негде одведене. Негде око 20-21 часова _____ налазе на спрату мртвог. У својим белешкама је записао да је највероватније упуцан у уста. Не може да се сети да ли је са њима ишао лекар и да ли је извршен преглед леша на лицу места. Углавном од

стране крим техничара је извршено фотографисање лица места.

одузето је путничко возило па су из тог разлога крим техничари отишли и до њене куће. Четири лица приведена су у полицијску станицу у Бијељини. Један је био у тренерци, „Милоје“ не може се сетити да ли је била комплетна тренерка или комбинована, тројица су била у шареним маскирним униформама. Даље објашњава да је Данило Спасојевић био у цивилу.

Обавио је разговор са њима и том приликом одузето им је оружје, злато, новац и све што је нађено код њих.

Колико се сећа двојица су имала браду. Било је једно лице кога су ослловљавали као „капетан“.

Од оружја је одузет „пикавац“, „шкорпион“, можда су имали аутоматску пушку и пиштољ, а имали су и пиштољ од Спасојевић Данила пошто је он био чувар у једној фирми. Неко је имао дугу, а неко краћу цев. Такође му се чини да је један имао бомбу.

Донето је решење о одређивању притвора. Након тога дошла је војна полиција и преузела четири лица, јер је ступио на снагу Закон о војсци.

Даље наводи да су ћерка и снаја одведене на гинеколошки преглед. Са њима је такође обавио разговор и од њих узео изјаве.

На главном претресу одржаном дана 09.04.2015. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да су критичном приликом са територије Републике Србије била четири лица и једно домаће лице из Семберије, из Бијељине, које је било цивил. Два лица су била сигурно у униформи, док су двојица имали делове униформе. Сећа се да је неко од лица имало браду, а не сећа се да ли је неко имао бркове или минђушу.

Након што му је предочена одбрана окр. Миодрага Живковића у делу у којем наводи да је критичном приликом био обучен у белу тренерку, наводи „јесте, један био, могуће да је и он“ и додаје да је горњи део сигурно била тренерка, а за доњи део не може да се изјасни.

Сведок испитан на главном претресу дана 09.04.2015. године, у чији исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, навео је да се сећа догађаја који се десио у Бијељини када је страдао и када су силоване неке жене. Он је узимао изјаву од Миодрага Живковића и Спасојевић Данила. Наводи да је Живковић том приликом једини био у тренерци, а остали су били у маскирним униформама. Могуће да је тренерка била делимично плаве боје и претпоставља да је био и горњи и доњи део тренерке, јер би уочио несклад да је било другачије. Данило Спасојевић је био у цивилу и колико се сећа није имао никакву униформу.

Имајући у виду да сведоци

живе у Аустрији, а узимајући у обзир садржину поднеска службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С.број 21/14 од 27.08.2014. године где је суд од стране обавештен да његова мајка није доброг здравственог стања и да није у стању да путује, као и да његова сестра није вољна да долази у Београд ради давања исказа јер би то утицало на њено здравствено стање, тако да пристају да дају исказ путем видео линка, као и садржину поднеска С бр.26/14 од 03.10.2014. године где је суд од стране обавештен да он, његова мајка и сестра не желе да долазе у Београд на сведочење већ би желели да дају свој исказ путем

видео-конференцијске везе из Беча, овај суд је током ранијег поступка одредио испитивање именованих сведока путем видеоконференцијске везе, у складу са наведеном одредбом члана 9 Другог додатног протокола уз Европску конвенцију о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима.

Осуђени Јовић Драган у чије исказе је суд на основу члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, саслушан је пред истражним судијом Вишег суда у Београду 15.12.2010. године и 17.01.2011. године, као и на главном претресу 04.07.2011. године.

Приликом саслушања пред истражним судијом Вишег суда у Београду 15.12.2010. године негира извршење кривичног дела. Негира да је убио

Тврди да није био наоружан и да у кућу није улазио, а да је тек у дворишту видео две голе жене. Негира да је био командант добровољачке јединице, да је тада имао браду и да је носио чинове на униформи. Објашњава да се као добровољац јавио у «Српску радикалну странку» одакле су организовано њих око 25 кренули аутобусом за Босну. Униформе су добили у касарни «4. јул» у Београду. У аутобусу су били Зоран Ђурђевић и Ален Ристић. Зоран Ђурђевић је имао браду и бркове. Када су дошли у Босну сачекао их је Живковић Миодраг зв. Мија којег је тада први пут видео. Мија је био униформисан и није имао ни бркове ни браду. Истиче да је Мија био њихов командант и да је повео њега, Ристић Алена и Ђурђевић Зорана у неку акцију. Мија је рекао да треба да се иде у град да се врши размена заробљеника у месту Јања. До Бијељине су отишли Мијиним аутомобилом, свратили су у кафић «Треф». У кафићу «Треф» Мија је од свог познаника, мештанина Спасојевић Данила, сазнао за . Спасојевић их је затим повео до куће . Мија је имао аутоматску пушку, пиштољ и бомбе, Зоран је имао немачки аутомат, за Алена не зна да ли је имао наоружање, цивил (Данило) је имао пиштољ. Дошли су до куће, а Данило кога назива «цивил», куцао је на врата и рекао « отвори». Када је отворио, цивил га је гурнуо. Налазио се у дворишту. Чуо је пуцањ, али није знао да је било ко убијен, тек је дознао у СУП-у. Касније је чуо од Живковића и Ђурђевића да су силовали снају и ћерку. Мија и Зоран су се хвалили да су у кући силовали сваки по једну жену, односно да је Мија силовао жену која се недавно породила, а Зоран другу жену. Наводи да није имао никакав сексуални контакт са

Из куће је изашао и један мушкарац за кога је сазнао да је Рамин син и кога су натерали да упали камион који је био у дворишту. Оптужени Јовић наводи да је остао у дворишту и да су поред њега били цивил, затим Зоран и Ален. Видео је да је Мија угурао једну жену у камион. Камион је покушавао да упали, али је слетео са пута. Живковић и Ђурђевић су из куће у близини узели возило, а сина су пустили. Такође и жену коју су повели, пустили су јер није било места у колима. Истиче да није пипнуо ниједну жену, није пуцао, нити убио некога и није силовао. Њих петорица су ухапшени на излазу из Бијељине.

Приликом поновног саслушања у претходном поступку дана 17.01.2011. године изменио је своју одбрану од 15.12.2010. године наводећи да је лагао јер је био под стресом. Том приликом делимично је признао извршење кривичног дела. Навео је да су критичне вечери отишли до кафића «Треф» и да им је након што је Миодраг причао са једним цивилом, за кога је касније чуо да се зове Данило, речено да иду да разоружају муслиманског екстремисту за кога он

зна да продаје наоружање Муслиманима. У кућу је прво ушао Данило који је добио «шкорпион» од Мије, затим Мија, Зоран, па Ален и он. Ушао је наоружан у кућу и у самоодбрани убио . Објашњава да је претходно устао са кревета, пошао руком за јастук и скочио на њега, а он је из страха опалио и убио га на очиглед његове супруге. Тврди да му није стављао цев пушке у уста. Након пуцња из соба су изашли Живковић и Ђурђевић и њима је рекао шта се десило. Мисли да је Мија наредио женама да се скину, што није видео. Са опт. Ђурђевићем је касније ушао у кућу једне жене у комшилуку. Опт. Ђурђевић је од те жене узео кључеве од возила. Возилом је управљао Мија и кренули су ка Брчком. Успут су стали и по изласку из возила девојке није ни пипнуо, а за остале окривљене не зна и не може да каже да ли је неко силовао.

На главном претресу од 04.07.2011. године изјашњавајући се о оптужби, признао је да је убио али да није извршио силовање и остао при одбрани коју је дао у претходном поступку дана 17.01.2011. године. Објашњава да је био у јединици добровољаца од око 20 људи и да су кренули из Београда за Босну. Требали су да се придруже територијалној одбрани места. Планиране су акције против Муслимана. Није био командант, није имао чин, био је борац. Мисли да се све то дешавало 13. јула. Објашњава да је дошао један цивил из Босне да их води на ратиште. Пошто су били сукоби са Муслиманима, требали су да држе положаје. Тај цивил им је био непосредно надређени. По доласку тог цивила отишли су у касарну «4. јули» где су задужили униформе. Након тога отишли су у касарну у Бијељини где су преспавали. Сутрадан су кренули за Босански Шамац где им је војска Републике Српске дала наоружање. Задужио је аутомат «шмајсер». Ђурђевић Зоран и Ристић Ален задужили су аутоматске пушке, као и муницију. Аутобусом су кренули и када су дошли у Милошевац сачекао их је Живковић Миодраг, који се представио као Мија. Није имао никакве чинове и био је у цивилу. Од оружја Живковић Миодраг (Мија) је имао «шкорпион» и аутоматску пушку. Позвао их је да уколико неко жели да телефонира, да пође са њим. Објашњава да се одмах јавио и питао да ли још неко хоће да крене са њима. Јавили су се Ђурђевић Зоран и Ристић Ален. Наводи да је имао браду, али није имао чинове, нити било шта на глави. Зоран је имао браду и црну капу. Ален није био забрађен и имао је минђушу, а Живковић није имао ни браду, ни бркове. Наводи да су били комплетно униформисани у маскирним униформама, а затим појашњава «мислим да је Зоран имао своју униформу, овај како се зове Мија он је већ тамо био 6-7 месеци, како сам чуо није имао униформу, за Алена не знам, не знам да ли је имао, да ли није имао». У Бијељину су отишли Мијиним возилом. Сели су у кафић «Треф» где су се задржали два, три сата. Сви су пили ракију, пиво и вињак. Не зна да ли је неко пушио траву, али зна да је Ален пио таблете. Док су они пили Зоран и Миодраг су разговарали са једним цивилом. Шта су причали не зна, само је одједанпут речено да иду да врше претрес муслиманске куће и да узму оружје, а из разлога што човек продаје оружје муџахединима, како је то Мија гарантовао. У даљем току саслушања наводи «Данило и Миодраг су рекли да треба да изврше претрес куће где је екстремиста који је наоружавао муџахедине оружјем». Из кафића су кренули око 22 часа, Миодраг је возио, а поред њега је седео Данило који је показивао пут. Када су дошли испред куће тог човека заглавили су се колима. Изашли су из кола, Миодраг је рекао да ставе метак у цев. На врата је куцао Данило, и викао је «комшија, отвори, ја сам». Данило је био наоружан, имао је малокалибарски пиштољ, а и

«шкорпион» који му је дао Мија. Када је који је био у пиџами, отворио врата Миодраг и Данило су му уперили оружје у лице. Сви су упали у кућу са репетираним оружјем. Данило и Миодраг су наредили да иде у собу где се налазила његова супруга. Пошао је за њим са репетираним аутоматским оружјем, док су други вршили претрес. Ален је ушао у собу и иза врата пронашао пушку коју је узео, а Зоран је нашао пиштољ. Даље објашњава да је у кући, у ходнику, видео девојке, али су биле обучене, а после их голе види тек напољу, да би у даљем току саслушања, а након предочавања исказа датог у истрази 17.01.2011. године у делу где је навео да је у ходнику видео две девојке и чуо да им је Мија рекао да се скину, навео да ако је то тако рекао онда је тачно. Даље наводи да су Мија и Зоран одвели девојке у собе, а он се налазио са и његовом супругом и старијим сином у другој соби, да би потом изменио одбрану и навео да син није био у соби. На главном претресу 04.07.2011. године навео је да су у соби били само он, жена, млађег сина није видео. Објашњава да су се чули јауци док се налазио у тој соби. У једном тренутку је скочио, а он је из страха пуцао. Није тачно да је ставио цев аутомата у уста. Када је размишљао наводи «ја сам видео да је после њему пао пиштољ». Није видео где је погодио само је видео да је пао на сто окренут лицем. Не може да каже да је видео да је уперео пиштољ у њега. У моменту када је пуцао у он је од њега био удаљен једно два метра. Наводи да је супруга све време била присутна и видела је када је убијен. Почела је да вришти, рекла му је «убио си ми мужа» и он је истрчао у ходник. Даље објашњава да су се хвалили Ђурђевић Зоран и Живковић Миодраг звани Мија да су силовали девојке и да су радили шта су хтели. Објашњава да је Мија изашао из собе која је била поред и рекао «имао сам однос са трудницом», односно са женом која се тек породила, док је Зоран изашао из друге собе и исто се хвалио да је имао сексуални однос «у анални отвор и у уста, односно у уста, чмар и вагину» са другом девојком. Ален ништа није говорио, нити се хвалио, он ниједну жену није «пипнуо». У кући су се задржали максимално десет, петнаест минута. Из куће је изашао последњи, а Алену, Данилу, Мији и Зорану је рекао да је пуцао, али да не зна где је погодио. Када је изашао из куће видео је две голе девојке и није му познато шта се са њима ту дешавало. Видео је да су Миодраг и Зоран заједно са сином покушавали да покрену камион да би извукли њихово возило «застава 128» којим су дошли, али нису успели. Питали су сина да ли у комшилуку неко има кола. Кренули су пешке заједно са две девојке које су из куће «потеране голе и Неџадом, старијим сином, према најближој кући за коју им је Неџад рекао да има кола». Нису знали да ли је та кућа српска или муслиманска. Неџад је био уплашен. Од до те друге куће има једно 100 до 150 метара. Ушли су у кућу и видели уплашену жену која је седела у фотељи. Зоран јој је тражио кључеве од кола и стргао златни ланац. Зоран је извезао ауто из гараже. У претходном поступку 17.01.2011. године је навео да су, након што су изашли из куће, рекли да може да иде, док је на главном претресу од 04.07.2011. године навео да је када је изашао из куће видео да није било. Питао је «шта је било», Ален му је рекао «ја сам га пустио». Када су сели у кола, неко је рекао да су за инвалиде. Мија је био на месту возача, а поред њега је седео Зоран са једном девојком која му је била у крилу. Позади су сели он, Ален, друга девојка и Данило. Питао је Миодрага шта ће оне у колима, а овај му је одговорио да их води у логор код војске. У колима није било сексуалог контакта. Кренули су и Данило је тражио

да изађе у Бијељини. На излазу из Бијељине код места Љељенче, зауставили су ауто. На главном претресу 04.07.2012. године, је објаснио да су у месту Љељенче, Миодраг и Зоран те две девојке извели из кола. Ален и он остали су да седе у колима и видели да су Миодраг и Зоран са задње стране возила силовали те жене. Зна да су биле наслоњене на кола и претпоставља да су их силовали, али не може да тврди да ли је било противприродног блуда, стављања у уста полног органа, али да је тога познавајући Зорана, сигурно било.

Осуђеном је предочено да је 17.01.2011. године рекао да за остале окривљене не зна да ли су силовали, на шта је оптужени Јовић изјавио да зна да су они то урадили и да је такав исказ вероватно грешка, јер зна да је тога било. Зна да он и Ален нису силовали жене, а да су их Миодраг и Зоран силовали. Након тога жене су пуштене.

Осуђени Ђурђевић Зоран у чије исказе је суд на основу члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, саслушан пред истражним судијом Вишег суда у Београду Ки.По₂ 89/10 дана 07.10.2010. године као и на главном претресу дана 04.07.2011. године не признаје извршење кривичног дела. Износећи своју одбрану навео је да је у Шапцу у «Српској радикалној странци», током 1991. године обавештен да се организује прикупљање добровољаца који се шаљу на ратиште у Босну и у Хрватску. Прво је био у Босни, у Ливну, Дувну и Купресу. Од 1992. године су почели да их прикупљају, тако да је он дошао из Шапца у Београд у «Српску радикалну странку». Одатле су отишли у касарну «4. јули» по униформи. Аутобусима су пребачени у Републику Српску. Објашњава да је из Београда кренуо са јединицом добровољаца, а командир је био Драган Јовић који је у «Српској радикалној странци» одређен да буде вођа пута, претпостављени. Пре ових догађања није познавао Ристић Алена, ни Јовић Драгана. Прво су дошли у Бијељину, одакле су пребачени у Брчко где су добили наоружање, а затим у село Милошевац. У исказу датом пред истражним судијом 07.10.2010. године наводи да је што се тиче наоружања имао аутоматску пушку «калашњиков», Јовић машинску пушку из другог светског рата – «шмајсер» и малокалибарски пиштољ, а за Ристић Алена се не сећа да ли је имао нешто од наоружања. Јовић је имао велику браду, а он малу браду. Он је имао своју војну униформу и носио је беретку. Капетан Јовић је имао униформу са ознакама капетана на којој је било три или четири звездице. За Ристић Алена не зна да ли је имао униформу, а „онај трећи из Београда, он је био у цивилу“. За Живковић Миодрага који је био у цивилу не зна ни да ли је имао нешто од наоружања и истиче „па није он имао ни опрему, значи војну“. На главном претресу дана 04.07.2011. године поновио је да је Живковић Миодраг био у цивилу, те је навео да је могуће да је имао пиштољ. За Ристић Алена навео је да је вероватно имао дугу цев. Критичне вечери капетан Јовић им је рекао да треба да иду у размену Муслимана, па је из строја извео њега и Ристић Алена. Одатле одлазе у Бијељину, и то цивилним аутомобилом. Возио је Миодраг. Отишли су у кафић «Треф» где су седели и пили, а он је пушио и марихуану.

У претходном поступку је навео да је Јовић у том кафићу чуо од неких момака да постоји Муслиман који има оружје и снабдева муслиманску војску. Ту се појавио и Данило из Бијељине кога је Јовић одредио да их одведе да покаже где је кућа у којој је живео тај Муслиман. На главном претресу наводи да је Спасојевић Данило рекао у кафићу «Треф» да постоји један Муслиман и да он

набавља оружје за екстремисте и Данило је кренуо да им покаже кућу, Објашњава да је Спасојевић Данило кренуо добровољно чим је предложио и чим је рекао да тај Муслиман има наоружање и да снабдева друге Муслимане са оружјем. У кућу су сви ушли. Данило Спасојевић је све време са њима. Није било струје у кући, али колико се сећа била је упаљена свећа или фењер. У кући су се налазили сви на истом спрату, али у различитим просторијама тако да не зна ко је где био. Он је био у једној просторији, а остали у другим просторијама. У кући је видео _____, његову супругу, _____ млађег сина и две девојке од којих је једна била црна, а друга плава. Почели су да врше претрес куће тражећи оружје, новац злато и накит. Од _____ је одузет пиштољ и 5.000 динара. У истрази 07.10.2010. године наводи да не зна да ли су у кући девојке скидане. Даље објашњава да када су изашле напоље, у двориште, Јовић им је наредио да се скину голе. Видео је да је капетан Јовић био са једном породилом која се тек породила и дирао је по вагини. Она је прокрварила и тражила је крпу или газу да би зауставила крварење из вагине. У кући је било цике и вриске. Мисли да нико није силовао неку од тих жена у кући. Капетан Јовић је у једном тренутку извео старијег човека у неко предсобље, у ходник, и ту се чуо пуцањ. Није био ту, био је у другој просторији, у просторији где је била беба и породилца. Није видео када је Јовић испалио метак, али када је чуо пуцањ питао је шта је било, па су му Ален или Миодраг рекли да је Јовић убио тог Муслимана, а касније је и сам Јовић рекао «ја пуцао Муслиману – балији у уста». Претресли су кућу. У претходном поступку је навео да је након изласка из куће у камион ушао заједно са Јовићем и две девојке, док су Миодраг, Ален и _____ син стајали у дворишту. Јовић је у кабини камиона те две девојке присиљавао на орални секс. На главном претресу је променио одбрану наводећи да није било сексуалног контакта у кабини камиона. Објашњава да је одбрану у овом делу променио након што је прочитао исказ оштећене _____ која је тврдила да није било никаквог сексуалног контакта у кабини. Даље објашњава пошто им се возило заглавило, покушао је са _____ да упале његов камион да би извукли возило из блата, али и камион је остао заглављен. Питали су _____ да ли у комшилуку има неко возило. _____ их је одвео до једне куће. Обе жене су до те друге куће ишле са њима голе. У кућу су ушли њих тројица или четворица и затекли једну жену у инвалидским колицима. Њих петорица и те две девојке су сели у возило «Југо» којим је он управљао, а Спасојевић Данила су оставили у Бијељини. У претходном поступку је навео да су те две девојке силоване. Објашњава да је покушао да силује једну девојку али не зна коју, није могао јер је био превише пијан и пушио је траву. Наводи „сви смо покушали углавном како да кажем да силујемо“. На главном претресу дана 04.07.2011. године, као и у завршној речи наводи да је покушао да силује _____, али да није у томе успео, те да му није познато да ли су и остали покушали да силују девојке. Након тога обе девојке су пуштене, а они су пошли за Босански Шамац. На контролном пункту су ухапшени, разоружани и одведени у станицу полиције у Бијељини.

Осуђени Ристић Ален у чије исказе је суд на основу члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП извршио увид на главном претресу дана 06.11.2015. године, саслушан је пред истражним судијом Вишег суда у Београду Ки. По₂ 89/10 дана 18.01.2011. године, као и на главном претресу дана 04.07.2011. године.

Износећи своју одбрану у истрази 18.01.2011. године, негирао је извршење кривичног дела. Истакао је да никада није био у Босни и

Херцеговини, нити у Бијељини, јер није имао документа. Био је на ратишту у пар наврата 1992. и 1993. године и то у Книну и Окучанима. На главном претресу од 04.07.2011. године опт. Ристић Ален изјашњавајући се о оптужби истакао је да није извршио кривично дело, али да је имао одређену улогу у свему томе. Мења своју одбрану и наводи да је са групом људи из Сомбора дошао у Београд у председништво «Српске радикалне странке» са намером да се као добровољци пријаве за ратиште. Објашњава да је Јовић Драган био командант и звали су га «капетан» зато што је имао чин капетана. Униформе су задужили у Бубањ потоку. Он и Јовић су имали маскирне униформе, а Јовић је имао и чин на униформи. Том приликом на ратишту није имао минђушу на увету, а након предочавања фотографије на којој се види минђуша на његовом увету, навео је да је тачно да је он 1992. године када је сликан за личну карту имао минђушу, али је скинуо због дисциплине. Наводи да је Мија имао минђушу. Наоружање су задужили у Брчком. Имао је аутоматску пушку, Јовић «кратку цев», а за Ђурђевић Зорана му није познато. Такође су имали и бомбе. Након што су задужили наоружање, дошли су у село Милошевац. Командант Драган Јовић их је постројио и из строја извео њега и Ђурђевића и рекао им да иду у неку акцију. Пошли су са њим и Мијом колима до Бијељине. У Бијељини су отишли у кафић «Треф» где су пили и где су се задржали од три до пет сати. Ту се појавио мештанин Данило кога Ђурђевић и он никада раније нису видели и прикључио се њиховој групи. Данило је био у цивилу. Опт. Јовић је од Спасојевић Данила сазнао за муслиманског фундаменталисту који је имао већу количину оружја и њиме снабдевао другу страну у сукобу. У том тренутку их је било петорица, сви су били у униформама, осим Спасојевић Данила. У вечерњим сатима кренули су до једне фирме да би телефонирали, а онда су се са тим цивилом нашли испред куће сада пок. , који је наводно по исказима њиховог надређеног, капетана Јовић Драгана био муслимански фундаменталиста који је био наоружан и чију кућу је требало претрести и запленити већу количину оружја коју наводно има, а за које је гарантовао цивил Данило, да би у наставку саслушања навео да је Данило њих довео до куће . Данило их је довео и остао код капије јер је био цивил и ти људи би га сигурно препознали. Приликом упада у кућу породице сви су имали метак у цеви. Мисли да су у тим тренуцима ти људи спавали. Мија је одвео једну девојку у собу, не зна шта је радио са њом. У ту собу је ушао и Ђурђевић са другом девојком. Девојке су ушле обучене, а када су изашле биле су голе. Две жене су силоване, не може да каже ко их је силовао, а у собу су их одвели Ђурђевић и Мија. У другој соби налазили су се и његова жена, као и капетан Јовић. Капетан га је позвао да изврши претрес, односно било му је наређено да претресе собу и пронађе наводно оружје. Мисли да је нашао неку ловачку пушку која је стајала иза врата. Његов циљ је био само да тражи оружје, није гледао околу. Капетан Јовић му је наредио да са иде до његове пословне канцеларије и претресе ту канцеларију. Не сећа се да ли су ту нашли још неки пиштољ. Затим је изашао у ходник, где остаје све време. Стао је насупрот врата собе у којој је капетан остао са . Чуо је супругу да нешто моли Јовића. После извесног времена зачуо се пуцањ, крици, кукање и плакање. Ушао је у собу, видео је капетана да држи «пикавац» 7,62 у руци и видео је како лежи мртав на столу. Након тога Јовић му је наредио да претресе и покојног , што је и учинио. Нашао је новчаник, а Јовић је узео тај новчаник. Објашњава да када се чуо пуцањ сви су истрчали и видели

да је мртав и да лежи на столу. жена се држала за главу и врштала. Настала је паника. Јовић је рекао да је убио са неким «пикавцем» на тај начин што му је пуцао у уста. Није му познат разлог убиства.

У кући покојног мисли да су провели не мање од сат времена. Даље наводи да су повели две девојке голе и босе по наредби Јовића. Поведен је и син јер је Јовић захтевао да му покаже неку суседну кућу која има аутомобил. Када су дошли до те друге куће остао је напољу са Данилом, две девојке и са сином, а у кућу су ушли Јовић и Ђурђевић. Нико, сем сина није знао да ли је та кућа српска или муслиманска. Видео је да је Јовић узео накит и новац. Пре него што су пошли рекао је сину покојног да им више не треба и да може да иде. Возилом које су узели кренули су, а после извесног времена Данило је први изашао из аутомобила. После неког времена вожње он је инсистирао да се девојке пусте јер са њима нису могли да пређу пункт. Јовић је наредио да стану, Девојке су избачене из кола, и у свему томе» неко је гледао да искористи тај последњи тренутак да опет по други пут уради». Мисли да је било покушаја оралног секса од стране Јовића. Што се тиче Ђурђевића не зна где је био, могуће да је био у колима. У тим моментима налази се поред кола, јер је у возилу седео позади до врата, па је морао да изађе да би ове девојке изашле напоље. Видео је да је једна од те две девојке, не зна која, стајала наслоњена рукама на задњи део аутомобила, да јој је позади пришао „тај са минђушом Мија“, и чуо је да му та жена каже да је зашивена, да је изнела трудноћу и да не ради то. Видео је да је он покушао да је силује одпозади, у анус, али не зна да ли је у томе успео. Како су почели да наилазе аутомобили, они су те девојке отерали. Аутомобилом су отишли до пункта и ту су их ухапсили припадници полиције. На главном претресу су опт. Ристић Алenu предочене фотографије из списка. Препознао је на фотографији број 1 Мију за којег наводи да је имао минђушу. На фотографији под редним бројем 2 и 3 препознао је себе. На фотографији број 4 и 6 препознао је Ђурђевића, а на фотографији број 5 Јовића.

Из захтева за спровођење истраге КТРЗ 7/10 од 01.09.2010. године утврђено је да је против окр. Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана, Ристић Алена и Живковић Миодрага покренута истрага због постојања основане сумње да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗСРЈ. Окр. Живковић Миодрагу је решењем истражног судије Ки-По2 89/10 одређен притвор и 15.12.2010. године расписана је потерница. Решењем истражног судије, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/2010 године у односу на окр. Живковић Миодрага раздвојен је поступак и 05.05.2011. године прекинута је истрага.

Из пресуде Вишег суда у Београду К.По2.7/11 од 04.06.2012. године, која је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, утврђено је да су окр. Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Алена оглашени кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, те је окр. Драган Јовић осуђен на казну затвора у трајању од 20 година, окр. Ђурђевић Зоран на казну затвора у трајању од 13 година, а окр. Ристић Алена на казну затвора у трајању од 10 година.

Из пресуде Окружног суда у Бијељини бр. 12 ОК 000 95509 К од 25.01.2012. године, која је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Републике Српске Бања Лука број 120К00095512 Кж од 30.10.2012.године, утврђено је да је опт. Спасојевић Данило оглашен кривим да је као саизвршилац кршећи правила међународног права за време рата учинио убијање и силовање и проводио мере застрашивања над цивилним становништвом чиме је починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона бивше СФРЈ у вези са чланом 22 истог Закона и да је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година.

Из путног листа који је важио у периоду од 08.06. до 30.06.1992. године, утврђено је да је војник Живковић Миодраг задужен са возилом «Застава 128» регистарског броја МД 366-33.

Из потврде о привремено одузетим предметима од 15.06.1992. године утврђено је да је од Ђурђевић Зорана одузета аутоматска пушка «Црвена застава», модел М70 са дрвеним кундаком број 168310, пиштољ «Црвена застава», калибра 9мм, фабричког броја 2014, златни ланчић са привеском – плочица, југословенски новац у износу од 395.000 динара, свежањ кључева са шест кључева и нож са компасом «Рамбо нож».

Из потврде о враћеним предметима СЈБ Бијељина од 16.6.1992. године утврђено је да су службена лица извршила предају предмета који потичу од кривичног дела власнику _____ и то: југословенског новца у износу од 395.000 динара и 400 ДМ, једна златна бурма, један златни прстен са црним каменом који је оивичен белим каменчићима, возачка дозвола и лична карта

Из потврде о враћеним предметима СЈБ Бијељине од 15.06.1992. године, утврђено је да је власнику _____ предат путнички аутомобил «Застава» тип «Југо 45» црвене боје, рег. броја БН 283-15, 2.350 немачких марака, ланчић са привеском у облику правоугаоника, златна бурма, златни прстен, минђуша од злата и 4 златна комада неправилног облика.

Из записника о увиђају сачињеног од стране истражног судије Основног суда у Бијељини Кри.бр. 94/92 од 15.06.1992. године, утврђено је да је у ноћи 14.06.1992. године око 22,30 часова у својој кући у Бијељини опљачкан и убијен. Кућа _____ налази се у Бијељини, у ул. Омладинских ратних бригада – Ново насеље бб и до куће се долази макадамским путем поред канала. Приземни део куће користи се као пословни простор и у истом је приватно трговинско предузеће мешовите робе. На спрат куће долази се спољним степеницама. У дневној соби испред регала је сто на коме лежи погинули _____ са ногама на патосу обучен у панталоне, кошуљу и чарапе на ногама. Гледано од улазних врата у правцу места где је _____ затечен мртав у горњем левом крају регала види се окрзнуће врата ормара са пробушеном рупом и зрном од испаленог метка. У свим просторијама извршено је претурање ствари. Преко пута дворишта куће _____ а у каналу налази се путничко возило «Застава Југо» регистарске ознаке МД 366-33 и камион настрадао _____ регистарске ознаке БН 363-94.

Из извештаја о гинеколошком прегледу и извештаја о прегледу вагиналног секрета за оштећену Медицинског центра Бијељина број 522 од 15.06.1992. утврђено је

Из извештаја о гинеколошком прегледу и извештаја о прегледу вагиналног секрета за оштећену Медицинског центра Бијељина број 521 од 15.06.1992. утврђено је

Из налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 19.04.2011. године у које је суд на сагласан предлог странака извршио увид на главном претресу дана 19.02.2015. године, утврђено је да је вештачење урађено на основу медицинске документације и то: лекарског извештаја протокол број 521 за од 15. јуна 1992. године и лекарског извештаја протокол број 522 за од 15. јуна 1992. године, као и подацима из списка предмета. Задатак предметног вештачења је био утврђивање врсте и тежине повреда као и механизам повреда

Тако је у односу на – специјалистичким лекарским прегледом извршеним након предметног догађаја установљено је

Даље је утврђено у односу на _____ специјалистичким лекарским прегледом извршеним након предметног догађаја, да је установљена _____

Приликом доношења одлуке у овој кривично–правној ствари суд је пре свега имао у виду оне чињенице које су се у току поступка појавиле као неспорне.

Наиме, међу странкама неспорно је да се критични догађај десио 14.06.1992. године, у време оружаног сукоба који је постојао на простору Босне и Херцеговине између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који живи у Босни и Херцеговини, као и да су оштећени били цивили, Муслимани, који нису учествовали у непријатељствима. Оптужени Живковић Миодраг признаје да је у време критичног догађаја био припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама.

Надаље, није спорно да је након боравка у кафићу „Треф“ опт. Живковић Миодраг, заједно са осталим правноснажно осуђеним припадницима добровољачке јединице Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом, као и са Спасојевић Данилом који није био припадник оружаних јединица, а који је правноснажно осуђен пред Окружним судом у Бијељини, дошао до куће _____ у ул. Омладинских бригада у Новом Насељу у Бијељини, те да су до куће сви заједно дошли путничким возилом марке „Застава 128“ којим је управљао овде оптужени Миодраг Живковић, а кућу _____ показао им је Спасојевић Данило.

Такође, неспорно је да је у кући критичном приликом од стране сада осуђеног Јовић Драгана лишен живота _____, те да су сада осуђени Драган Јовић, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален у кући _____, у ходнику и у суседној просторији над оштећенима _____, вршили силовања и _____

противприродни блуд стављајући им своје полне органе у уста, као и да су оштећене из куће изведене голе и босе.

Неспорно је и да је том приликом из куће одузето оружје, новац и накит.

Надаље, није спорна ни чињеница да је истог дана од ул. Тузланска цеста бб одузет новац, накит, кључеви од возила и возило марке „Југо 55“.

Није спорно ни да се опт. Живковић Миодраг, заједно са сада осуђенима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном, Ристић Аленом и Спасојевић Данилом, као и оштећенима , удаљио са лица места возилом које је одузето од , након чега је Спасојевић Данило возило напустио у Бијељини, а остала лица су наставила пут ка Брчком.

На крају, неспорно је и да су доласком у место „Љељенча“, општина Бијељина, након заустављања возила, из истог изведене оштећена , те да је ту над њима поново вршено наизменично силовање и противприродни блуд од стране сада осуђених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена.

Напред изнете чињенице које представљају саставни део чињеничног описа диспозитива оптужног акта Тужиоца за ратне злочине подигнутог против опт. Живковић Миодрага суд је узео као неспорне, имајући у виду да те чињенице нису оспораване од стране одбране, а исте произилазе и из пресуде Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду К-По2 7/2011 од 04.06.2012. године, која је преиначена само у погледу дела одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 6/12 од 25.02.2013. године, којом су окр. Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален оглашени кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, као и пресуде Округног суда у Бијељини број 12 ОК0009550910 К од 25.01.2012. године, која је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Републике Српске Бања Лука број 120К00095512 Кж од 30.10.2012. године, којом је окр. Спасојевић Данило оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона бивше СФРЈ у вези са чланом 22 истог Закона.

У поступку који се водио против сада осуђених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена неспорно је утврђено да су критичном приликом дана 14.06.1992. године сада осуђени Јовић, Ђурђевић и Ристић били у униформама, наоружани ватреним оружјем.

С тим у вези из исказа сада осуђеног Јовић Драгана датог на главном претресу дана 04.07.2011. године, утврђује се да је критичном приликом био у маскирној униформи и да је имао браду. Увидом у исказ сада осуђеног Ђурђевић Зорана утврђено је да је имао малу браду и да је имао униформу.

Такође, из исказа сада осуђеног Ристић Алена утврђено је да је био у маскирној униформи.

Током овог кривичног поступка спорно је било да ли је опт. Живковић Миодраг критичном приликом дана 14.06.1992. године био у униформи, те да ли је био наоружан, као и да ли је заједно са сада осуђенима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом вршио наизменична силовања и противприродни блуд према оштећенима, те да ли је према истима примењивао нарочито понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство.

У циљу провере одбране оптуженог Живковић Миодрага који је тврдио да је био у тренерци и разјашњења ове спорне чињенице суд је испитао сведоке који су критичног дана били инспектори у Станици јавне безбједности Бијељина и који су саслушавали, како тада осумњичена лица, тако и оштећене, те самим тим имају непосредна сазнања везано за изглед лица која су лишена слободе непосредно након критичног догађаја.

Суд је ценио исказ сведока [име] дат пред Окружним тужилаштвом у Бијељини на записнику број КТ 10/03 од 12.08.2009. године, у делу у којем је навео да се сећа да је један од извршилаца „неки Спасојевић из Бијељине који је управо ове из Србије водио до куће [име], сјећа се да су та униформисана војна лица били припадници Српске радикалне странке из Србије и били су наоружани“, те је на истој страни записника изјавио да се сећа да је Спасојевић Данилу, Јовић Драгану, Ђурђевић Зорану, Ристић Алenu и Живковић Миодрагу одређен притвор од 3 дана и да су по истеку притвора војни органи преузели лица која су притворена.

Суд је такође ценио и исказ сведока [име] дат 03.03.2011. године, у делу у којем је навео да се сећа да је било четири лица и да је можда један од њих био у цивилном оделу – тренерци, као и исказ дат 08.09.2011. године, којом приликом је прецизирао да је од четворице приведених један био мештанин Спасојевић из Бијељине којег је познавао, а који је био у цивилу, те да је један био у тренерци („Милоје“), а остали у шареним маскирним униформама. На главном претресу који је одржан пред овим судом дана 09.04.2015. године, иако се не може сетити свих детаља услед протеча времена, сведок је на предочавање одбране Живковић Миодрага, навео да је могуће да је један од приведених лица био у белој тренерци, те да је могуће да је то био опт. Живковић Миодраг. Колико се сећа горњи део је сигурно била тренерка, а за доњи није могао тачно да се изјасни.

Суд је поступајући по примедбама из решења Апелационог суда у Београду брижљиво анализирао исказ сведока [име] дат пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 12.08.2009. године, те пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 000214711 од 03.03.2011. године као и на главном претресу од 08.09.2011. године и 09.04.2015. године.

Сведок [име] у свом исказу пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 12.08.2009. године, у делу у којем наводи да је један

од извршилаца „неки Спасојевић из Бијељине“ повео униформисана и наоружана лица до куће , по мишљењу овога суда доста уопштено наводи да је Спасојевић из Бијељине повео униформисана и наоружана лица до куће , не прецизирајући тачан број и изглед униформисаних лица.

Суд констатује да се сведоку могу поставити другачија питања на суђењу од оних која су му постављена у претходним фазама поступка, односно може се сетити додатних детаља када му се поставе додатна конкретна питања, па је сведок на главном претресу дана 08.09.2011. године, на изричито питање заменика тужиоца везано за изглед лица која су критичном приликом лишена слободе, навео да мисли да је један био у тренерци „Милоје“, а остали у шареним маскирним униформама, а Данило Спасојевић у цивилу, те је на питање председника већа појаснио „овај је цивил био из Семберије, Спасојевић Данило, а значи још један је био у тренерци од ове четворице, они су испред «Српске радикалне странке» и дошли као добровољци на подручје Брчког”, док је на главном претресу дана 09.04.2015. године навео да је могуће да је један од приведених лица био у белој тренерци, те да је могуће да је то био опт. Живковић Миодраг. Суд налази да се из свих наведених исказа једино са сигурношћу може утврдити да сведок не искључује могућност да је оптужени Живковић Миодраг критичном приликом био у тренерци.

Из потврде СЈБ Бијељина од 19.06.1992. године, несумњиво је утврђено да су сва лица која су критичном приликом лишена слободе Ристић Ален из Сомбора, Јовић Драган, Живковић Миодраг и Ђурђевић Зоран, сви из Београда, укључујући и лице за које је неспорно утврђено да није било војно лице, Спасојевић Данило из Хаса, предато војним властима на даљу надлежност.

Код оваквог стања ствари, ценећи одбрану Живковић Миодрага који је навео да је критичном приликом био у тренерци, као и наводе сведока који је у својим исказима оставио такву могућност, суд је спорну чињеницу у погледу тога да ли је оптужени том приликом био у тренерци несумњиво утврдио из исказа сведока који је заједно са радио на конкретном предмету и који је том приликом саслушавао управо опт. Живковић Миодрага. Сведок, чији исказ суд прихвата као јасан, убедљив и истинит, је био изричит у погледу чињенице да је Живковић био једини у тренерци, и то како горњи, тако и доњи део, јер би у супротном уочио неки такав несклад, док су остали били у маскирним униформама, а Данило Спасојевић је био у цивилу.

Стим у вези, чињеницу да је оптужени критичном приликом био у тренерци, суд је утврдио и из исказа сада осуђеног Ђурђевић Зорана датог како пред истражним судијом, тако и на главном претресу, а који је био доследан и категоричан у погледу чињенице да је Живковић био у цивилу наводећи да „он није имао војну опрему“. Суд је у овом делу исказ осуђеног Ђурђевић Зорана прихватио као истинит и веродостојан, налазећи да именовани није имао разлога да се на било који начин лажно изјашњава у погледу изгледа оптуженог Живковић Миодрага, а такође, имајући у виду да је овај део исказа поткрепљен исказом сведока , с тим што по налажењу суда није ни у супротности са исказом сведока , а који сведоци су се, по мишљењу суда, као инспектори Станице Јавне безбедности Бијељина

непристрасно изјашњавали пред овим судом у погледу чињеница које су им познате.

Ценећи одбрану оптуженог Живковић Миодрага у делу у којем је тврдио да је био у тренерци, те доводећи у везу са прихваћеним исказима сведока , те исказом сада осуђеног Ђурђевић Зорана, како појединачно, тако и у међусобној вези и са одбраном оптуженог, суд је одбрану оптуженог у наведеном делу прихватио и на несумњив начин утврдио да критичном приликом опт. Живковић Миодраг није био униформисан, већ је био у тренерци.

Суд није могао на поуздан и недвосмислен начин да утврди боју тренерке, али оно што је за суд у овом кривичном поступку било од битног значаја и што је несумњиво утврђено, је да опт. Живковић Миодраг није био у униформи, па у том смислу чињеница да је сведок навео да је могуће да је тренерка била делимично плаве боје, а опт. Живковић Миодраг навео да је била беле боје, према становишту овога суда није од битног значаја и не доводи у питање овако утврђену чињеницу.

Према наводима оптужнице опт. Живковић Миодраг и сада осуђени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален су ушли у кућу и у ходнику, као и у суседној просторији над , наизменично вршили силовања и противприродни блуд.

По оцени суда није доказано да је опт. Живковић Миодраг предузео напред наведене радње.

Наиме, суд је са брижљивом пажњом ценио исказе сведока оштећених у делу у којем описују силовање и противприродни блуд који се десио у кући.

Тако, испитана пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 02.10.2009. године говорећи о свих пет униформисаних лица, не наводи да је неко лице било у цивилу, објашњава да се не може сетити колико је лица силовало, само зна да су се мењали. У исказу датом пред истражним судијом дана 30.03.2011. године поново истичући да су сва лица била униформисана у шареним униформама, те да се не сећа да је неко био у цивилној одећи, наводи да не може да определи колико је њих силовало њу и снају док су биле у соби. У исказу датом на главном претресу дана 17.10.2011. године, када опредељује да једно лице није било у униформи, док су остали били у униформама, објашњава „убацили су ме у собу која је била са стране и ту је почело силовање од више, сад не могу да се сетим да ли је био један, да ли је било два, три, тога не могу да се сетим али знам само да сам била цело време док је напољу трајала бука, галама, да сам била силована“.

Ценећи исказ оштећене , те доводећи у везу са чињеницом да на фотографијама препознаје Јовић Драгана и Ристић Алена, као и да приликом спровођења истражне радње препознавања, препознаје Ђурђевић Зорана за кога наводи да је сигурно био присутан, суд закључује да она

искључиво говори о униформисаним лицима, за која каже да су били груби и зли, почели су да их силују и у тим тренуцима видеала је своју смрт.

Оштећена _____ наводи да је у кући било између 4 и 5 лица и „мисли да су се сви измењали“ приликом силовања, не може да каже ко је био у униформи, а ко у цивилу, нити да се сети да ли је неко имао браду, бркове или минђуше, те свега тога не жели ни да се сети. Брижљиво ценећи наводе оштећене, суд налази да је њен исказ неодређен и непрецизан и није довољан да суд увери у извесност предузетих радњи силовања и противприродног блуда од стране опт. Живковић Миодрага, којег нико од оштећених лица која су критичног дана била у кући не препознаје или на било који начин описује (о чему ће даље бити речи).

Сведок _____, супруг оштећене _____ и брат оштећене _____ је истакао да је осуђени Јовић Драган, за којег је дао веран опис (црн, висок, имао браду и осповљавали га са „капетан“), малтретирао његову супругу _____ на ходнику, односно силовао је на различите начине, док је за лице које је његову сестру _____ одвело у собу, категоричан да се ради о лицу које је било у униформи.

С тим у вези _____ је приликом предочавања фотографија дана 30.03.2011. године, на фотографији која му је предочена, препознао Јовић Драгана као лице које је малтретирало и силовало његову жену, а исти је приликом предочавања фотографија за осуђеног Ристић Алена навео да је био присутан том приликом.

Сведок _____ је приликом испитивања у Окружном тужилаштву у Бијељини 02.10.2009. године истакао да је добро запамтио лик свих тих особа која су била у кући и описао је Јовић Драгана (имао ознаке на рамену, највише се истицао, мисли да је управо он убио његовог оца) и Ристић Алена (млађи од осталих са минђушом у увету). На главном претресу дана 17.10.2011. године након предочавања фотографија препознао је Јовић Драгана и Ристић Алена, док је за фотографију број 1. на којој се налазио опт. Живковић Миодраг, категорично изјавио да му то лице није познато.

Суд је ценио исказ сада осуђеног Ристић Алена у делу у којем је тврдио да он критичном приликом није имао минђушу у увету, а након предочавања фотографије на којој се види минђуша у његовом увету, тврдио да је тачно да је 1992. године када је сликан за личну карту имао минђушу, али да ју је скинуо због дисциплине, те да је минђушу имао „Мија“ (овде опт. Живковић Миодраг), па овакав исказ није прихватио јер је демантован исказом Јовић Драгана и одбраном опт. Живковић Миодрага, који су сагласно тврдили да је Ристић Алена имао минђушу, а овакви искази су сагласни и са исказом сведока _____ који је био изричит да је уочио једнога који је био млађи од осталих, који је имао минђушу у увету, да би након што су му предочене фотографије означене бројевима од 1 до 13, навео да му лице означено под бројем 2 (Ристић Алена) на некога личи и да би то могао да буде, како то каже „онај млађи“, а на главном претресу 17.10.2011. године, за фотографију означену бројевима 2 и 3 (Ристић Алена) рекао да је управо Ристић Алена тако изгледао. Сада осуђени Ристић Алена је приликом предочавања фотографија препознат на главном претресу

дана 17.10.2011. године и од стране оштећене _____, као и од стране сведока _____ приликом предочавања фотографија након испитивања дана 30.03.2011. године.

Имајући у виду цитирани исказ сведока _____ који препознаје млађе лице са минђушом као Ристић Алена, као и чињеницу и да је именовани препознат и од стране оштећене _____ и сведока _____, те доводећи то у везу са чињеницом да је осуђени Ристић критичном приликом имао 19 година и неспорно био најмлађе лице од свих који су дошли у кућу _____, те имајући у виду исказ осуђеног Јовић Драган који је навео да је управо Ристић имао минђушу, суд није прихватио исказ сада осуђеног Ристић Алена у делу у којем је навео да није он био лице које је критичном приликом имало минђушу већ да је то био оптужени Живковић Миодраг.

Имајући у виду наведено, по становишту суда несумњиво је утврђено да је критичном приликом у кућу _____ ушло пет лица од којих је три лица било униформисано, односно једно лице је било у маскирној униформи, високо, са већом брадом, које се највише истицало (Јовић Драган), једно лице је било у маскирној униформи са мањом брадом (Ђурђевић Зоран), а једно лице које је било у униформи је било млађе од осталих и имало је минђушу у увету (Ристић Алена). Критичном приликом било је присутно једно лице које је означено како од стране оштећених тако и од стране сада осуђених као цивил (Спасојевић Данило). Такође, несумњиво је утврђено да је критичном приликом био присутан и опт. Живковић Миодраг који је био у тренерци.

Из исказа сведока _____ утврђено је да је Јовић Драган који је лишио живота _____, описан као лице које је имало око 30 година, био је висок и имао браду, а сведок је осуђеног Јовић Драгана препознала и приликом предочавања фотографија у истрази дана 29.03.2011. године, када је навела да јој личи на лице које је убило њеног супруга.

Са свега напред изнетог, када се искази сведока-оштећених пажљиво анализирају, може се несумњиво закључити да оптуженог Живковић Миодрага нико од оштећених не препознаје, нити у довољној мери описује као лице које је критичном приликом предузело било коју од недозвољених радњи, нити наводе да је било које лице које је предузело неку од радњи било у тренерци.

С'тога се изводи несумњив закључак да су управо и једино униформисана лица Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Алена, о којима сведоци-оштећени говоре и које једино препознају; најизменично вршила силовања и противприродни блуд над оштећенима _____, а управо та лица су и осуђена правноснажном пресудом овог суда.

У том смислу суд је брижљиво ценио исказе сведока-оштећених у погледу броја униформисаних лица који су критичном приликом били у њиховој кући.

Тако је сведок _____ приликом давања исказа навела да је критичном приликом у кућу ушло пет лица од којих су четворица били у маскирним униформама; а један је био у цивилу.

Сведок [] је у својим исказима навео да је видео пет људи који су били наоружани дугим наоружањем од којих је четворица било у маскарним униформама, а један од њих је имао „шкорпион“ и црну кожну јакну, а за то лице се касније испоставило да је био њихов комшија који је остала лица довео у кућу.

Оштећена [] се различито изјашњавала у погледу броја униформисаних лица критичном приликом. Тако је приликом испитивања пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 02.10.2009. године, навела да је том приликом у кући видела петорицу наоружаних људи који су били у униформама, а један је све време имао црну вунену маску преко лица са прорезом за очи, што је потврдила и у свом исказу пред истражним судијом 30.03.2011. године када је поновила да су сви били униформисани, прецизирајући да се ради о шареним униформама, те је истакла да се не сећа да је неко био у цивилној одећи, док је приликом давања исказа на главном претресу дана 17.10.2011. године и 19.02.2015. године навела да је у кућу упало петорица наоружаних људи, од којих један, који је имао црну маску са прорезима за очи, није био у униформи, док су остали били у униформама.

Сведок [] је у својим исказима навео да је у кућу упало пет људи, од којих је четворица било у униформама са дугим цевима, док је једно лице било у цивилу и имало је пиштољ.

Оштећена [] није се могла прецизно изјаснити о броју лица критичном приликом, нити о било чему карактеристичном у вези са њима, те је тако навела да је у кућу ушло између 4 и 5 лица, не може да каже ко је био у униформи, а ко у цивилу.

Ценећи исказе сведока [] у цитираним деловима да је критичном приликом било четири униформисана лица, као и цитирани део исказа оштећене [] која је приликом давања исказа који су временски ближи критичном догађају говорила да су сва лица била у униформама, односно њеним каснијим деловима исказа у којима опредељује да су четворица била у униформама, суд овакве исказе није могао прихватити као веродостојне и истините, јер су наведени искази у супротности са исказима сведока [], као и исказом осуђеног Ђурђевић Зорана и одбраном опт. Живковић Миодрага, из којих је суд на поуздан и недвосмислен начин утврдио да је том приликом три лица било у униформи, док је Спасојевић Данило био у цивилу, а опт. Живковић Миодраг и тренерци, како је то напред већ детаљно образложено.

Суд је исказе сведока-оштећених у делу у коме говоре о броју униформисаних лица ценио у контексту околности под којима се целокупан догађај десио, односно чињенице да је догађај био веома драматичан и десио се у току ноћи, да није било струје и све се догађало под светлом од свећа, да су укућани непосредно пре тога пробужени из сна, те да су уследили остали трауматични догађаји када је од стране Јовић Драгана убијен [] и вршено је силовање [], а што [] описује речима да „када се тако нешто догађа и када чека да је неко убије, није могла видети ни

саму себе", па је нашао да непрецизност у тачном броју униформисаних лица указује на то да су у сећању именованих сведока остала упамћена управо лица за која је неспорно утврђено да су била униформисана, а на која су приликом предочавања фотографија и радње препознавања и указали, те да су, према налажењу овог суда, једино и искључиво та лица предузимала недозвољене кривично правне радње, односно наизменично вршила силовања и противприродни блуд над оштећенима, као и примењивала нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство, при чему је осуђени Јовић Драган и лишио живота

Да је оптужени Живковић Миодраг са сада осуђенима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом, те Спасојевић Данилом, наоружан ватреним оружјем ушао у кућу, суд је утврдио из исказа сведока – оштећених

, који су сагласно, доследно и категорично наводили да је у кућу ушло пет наоружаних лица, а искази наведених сведока сагласни су исказима сада осуђених Јовић Драгана и Ристић Алена који су потврдили да су критичном приликом сви, укључујући и опт. Живковић Миодрага, били наоружани. Оцењујући овакве исказе као логичне и убедљиве у овом делу, те сагласне и са исказом сведока Спасојевић Душана који у својим исказима потврђује да су сва лица том приликом била наоружана, суд није прихватио одбрану оптуженог у делу у којем је навео да није био наоружан приликом уласка у кућу налазећи да је оптужени у том делу исказ дао у намери да ову своју радњу, која по становишту суда, не улази у домен кривичне одговорности, у што већој мери минимализује.

Суд је детаљно анализирао и ценио исказе сведока Спасојевић Данила, па тако није поверовао исказу овог сведока да он није улазио у кућу, имајући у виду да је овакав исказ у потпуној супротности са чињеницама утврђеним у правноснажној пресуди Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине и Окружног суда у Бијељини, као и исказима сведока

који категорично издвајају једно лице које је том приликом било у кући, а које назива „Бијељинац“, а наводи да је тај „цивил“ носио црну јакну и имао „шкорпион“, а за њега се касније испоставило да је њихов комшија који је остала лица довео у кућу. У том смислу суд није поверовао ни исказу овог сведока да је док су остала лица била у кући са њим остало испред куће једно лице којег описује као Ром средњих година, а имајући у виду да је у супротности са напред цитираним доказима које је суд прихватио као јасне и недвосмислене. Међутим, суд је прихватио део исказа сведока у којем наводи да он и то лице које му је личило на Рома нису улазили у кућу, налазећи да управо сведок Спасојевић Данило и опт. Живковић Миодраг нису улазили у ту кућу, што произилази из дела одбране опт. Живковић Миодрага, као и исказа сведока која је навела да је критичном приликом у њену кућу ушло три униформисана лица, као и један цивил за којег се испоставило да се ради о. Самим тим, по налажењу суда, лице које сведок Спасојевић Данило описује као Ром средњих година, за којег се не сећа да ли је био у цивилу или у војној униформи, те наводи да није имао капу, бркове, браду или минђуше (при чему истиче да је минђушу имао онај најмлађу међу њима), је управо опт. Живковић

Миодраг, у прилог чему говоре и наводи сведока Спасојевић Данила да је управо то лице (које је личило на Рома) возило заставу „128“, а којим возилом је како је то неспорно учињено управљао опт. Живковић Миодраг. У том смислу суд није прихватио део исказа сведока у којем наводи да је исто лице управљало и возилом „Југо“ који је одузет од _____, јер је, такође, неспорно утврђено, да је тим возилом по сопственом признању управљао Ђурђевић Зоран.

Везано за догађаје у месту „Љељенча“ када су оштећене _____ изведене из возила и над њима је поново наизменично вршено силовање и противприродни блуд, суд је детаљно ценио исказе оштећених у којима се изјашњавају везано за наведени догађај.

Наиме, оштећена _____ је приликом давања исказа пред Окружним тужилаштвом у Бијељини дана 02.10.2009. године навела да су им „стављали полне органе у уста и тако се сексуално задовољавали“, те да се не може „сетити јесу ли сва четворица“ само зна да су се мењали. У свом исказу пред истражним судијом дана 30.03.2011. године поновила је да не зна да ли су сви учествовали у силовању поред возила, а на главном претресу дана 17.10.2011. године навела је да су их након што су их истерали из возила поново силовали и злостављали на све могуће начине.

Оштећена _____ приликом давања исказа у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу дана 12.12.2011. године, није могла чак ни да одреди колико лица је том приликом било у аутомобилу, те се такође није могла прецизно изјаснити, о броју лица која су је том приликом силовала, наводећи да су њих две изашле из кола и ту су се измењали, не зна колико њих и додаје да мисли да су се сви измењали од тих 4-5 лица («није могао један да се мења»).

У вези са предметним догађајем посредна сазнања има и сведок _____ у чију кућу су оштећене дошле непосредно након овог догађаја, а који је испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 07.10.2009. године и 03.03.2011. године и том приликом је навео да да му се чини из приче да су оштећене рекле да их је силовало четири лица колико их било у возилу, односно да су му оштећене колико се сећа том приликом рекле да су их силовали сви који су били у возилу.

Суд је ценио да услед шока које су оштећене преживеле, као и протекла времена оштећене нису биле у могућности да са потпуном прецизношћу региструју и у сећању очувају одређене детаље критичног догађаја, због чега се нису могле изјаснити о тачном броју лица која су том приликом њих наизменично силовала и вршила противприродни блуд. Међутим, цитирани искази оштећених _____, као и посредна сазнања _____

_____ нису довољни да би код овог суда створили извесност у погледу чињенице да је и оптужени Живковић Миодраг предузео радње силовања и противприродног блуда које су му стављене на терет, док се те чињенице не доводе у питање везано за радње сада правноснажно осуђених Јовића, Ђурђевића и Ристића. Ово стога што, како је то већ раније апострофирано, према становишту овог суда, из исказа оштећене _____ произилази да _____

она као лица која су према њој и њеној снаји чинила „зло“, означава управо лица која су била у униформи, а исказ оштећене која „мисли да су се сви измењали“, није довољан ни сам за себе, а ни у склопу исказа оштећене Низаме, као и посредних сазнања сведока , да код овог суда створи убеђење да је оптужени Живковић Миодраг, који неспорно том приликом није био у униформи, већ у тренерци и којег нико од оштећених не препознаје, нити у погледу било ког карактеристичног детаља у довољној мери описује, предузео радњу силовања или противприродног блуда према оштећенима.

Суд је нарочито ценио тезу заменика Тужиоца за ратне злочине коју је изнео на главном претресу дана 09.04.2015. године, да је потпуно ирелевантно како је оптужени био обучен након лишења слободe и саслушавања критичном приликом, јер из одбране оптуженог произилази да је током дешавања у кући отишао до кола, када је, према ставу заменика тужиоца, могао да изврши промену своје одеће. Међутим, овакво тумачење шта је оптужени могао да уради у циљу заметања трагова извршења кривичног дела и овако висок ниво конспиративности које нема потпору у изведеним доказима и на шта ниједно од тада присутних лица, како окривљених, тако и оштећених, не указује у својим исказима, био би само произвољан закључак који би ишао искључиво на штету окривљеног, а што би било у супротности са обавезом суда да у случају сумње одређене чињенице тумачи у корист окривљеног, а не на његову штету. При томе нарочито треба имати у виду да суд чињеницу да је опт. Живковић Миодраг критичне вечери био у цивилној одећи није утврдио само из исказа инспектора који су саслушавали окривљене непосредно по лишењу слободe након предметног догађаја, већ и доводећи у везу њихове исказе са исказом осуђеног Ђурђевић Зорана који је у погледу чињенице да опт. Живковић Миодраг није био у униформи, категоричан.

Суд је пажљиво ценио и детаљно анализирао исказе сада осуђених Јовић Драгана и Ристић Алена, па је нашао да делови исказа именованих у којима на одређени начин инкриминишу опт. Живковић Миодрага, не могу представљати поуздан доказ на којем би се, чак и посматрајући у склопу са осталим изведеним доказима, могла заснивати судска одлука, првенствено имајући у виду да окривљени у својим одбранама нису дужни да говоре истину, већ се могу бранити на начин који њима највише одговара, којим правом су се окривљени, по мишљењу овог суда, и користили, што је резултирало недоследношћу у исказима и значајном мењању одбрана у погледу битних чињеница.

Наиме, сада осуђени Јовић Драган је у свом првом исказу који је дао пред судом дана 15.12.2010. године негирао убиство , негирао да је био наоружан и да је уопште био присутан у кући , те да није извршио силовање, односно како то окривљени наводи да није пипнуо ниједну жену, није пуцао, нити убио некога и није силовао. Већ у наредном исказу дана 17.01.2011. године наводи да је у претходном исказу лагао и делимично мења своју одбрану сада наводећи да је практично нехатно лишио живота , поново инсистирајући да девојке није ни пипнуо. При исказу од 17.01.2011. године остао је и на главном претресу дана 04.07.2011. године, када је поновио да није извршио силовање оштећених. Имајући у виду овакве исказе окривљеног Јовић Драгана који су у значајној супротности са чињеницама

утврђеним у поступку који се пред овим судом водио против њега и који је окончан осуђујућом пресудом, суд није могао узети у обзир делове исказа окривљеног у којима инкриминише овде опт. Живковић Миодрага. Тако суд није поверовао делу исказа да је опт. Живковић Миодраг био униформисан, у погледу чега се окривљени различито и изјашњава, у истрази наводећи да је „Мија“ био униформисан, док на главном претресу 04.07.2011. године истиче „овај како се зове Мија он је већ тамо био 6-7 месеци, како сам чуо није имао униформу“. Такође, суд није поверовао деловима исказа у којима окривљени наводи да се Мија хвалио да је у кући силовао жену која се недавно породила, да мисли да је он наредио женама да се скину, те да је силовао жене код кола у месту Љељенче док је он био у колима са Ристић Аленом, ценећи да је окривљени у својим исказима у којима је доследно негирао радње силовања, ишао за тим да своју криминалну активност критичном приликом у што већој мери минимализује и оптерети Живковић Миодрага у односу на којег је кривични поступак раздвојен и који у том поступку није могао да своје наводе суочи са наводима овог сада осуђеног лица.

Сада осуђени Ристић Ален је у свом првом исказу датом пред овим судом 18.01.2011. године негирао чак и да је био у Босни и Херцеговини, као и у Бијељини, а на главном претресу 04.07.2011. године, драстично је изменио своју одбрану. Том приликом навео је да су сви били у униформама, осим Спасојевић Данила. За догађања у кући навео је да је Мија одвео једну девојку у собу, али не зна шта је радио са њом, док је за догађања у месту Љељенче навео да је видео да је једна од те две девојке, не зна која, стајала наслоњена рукама на задњи део аутомобила, да јој је позади пришао „тај са минђушом Мија“, и чуо је да му та жена каже да је зашивена, да је изнела трудноћу и да не ради то, а видео је да је он покушао да је силује одпозади, у анус, али не зна да ли је у томе успео. Имајући у виду да суд није прихватио део исказа овог сада осуђеног лица у погледу чињенице да је овде опт. Живковић Миодраг том приликом имао минђушу, а што је горе већ образложено, од стране суда нису могле бити прихваћене ни радње које осуђени Ристић Ален приписује том лицу, јер је према становишту суда, исти ишао јасно и недвосмислено за тиме да одговорност за извршене недозвољене кривично-правне радње које је он предузео критичном приликом, пренесе на овде опт. Живковић Миодрага. На крају, суд није поверовао ни делу исказа сада осуђеног Ристић Алена који је навео да је опт. Живковић Миодраг био у униформи, јер је овакав исказ демантован уверљивим и међусобно сагласним исказима сведока и осуђеног Ђурђевић Зорана, као и одбраном опт. Живковић Миодрага коју је суд у том делу прихватио као истиниту.

Суд је, на крају, брижљиво ценио и исказ сада осуђеног Ђурђевић Зорана, чији исказ је, у односу на остале осуђене, у мањој мери варирао током поступка, и на основу којег је, у склопу са осталим доказима, како је то већ образложено, утврђено да опт. Живковић Миодраг критичном приликом није био у униформи, већ у цивилној одећи. Осуђени Ђурђевић Зоран у свом исказу пред истражним судијом везано за догађања у месту Љељенче у одређеној мери инкриминише опт. Живковић Миодрага наводећи „сви смо покушали углавном како да кажем да силујемо“, док је на главном претресу навео да је управо он покушао да силује у чему није успео, те да му није

познато да ли су и остали покушали да силују девојке. Имајући у виду овакву драстичну разлику у исказима у погледу веома битне чињенице, суд није прихватио наводе сада осуђеног Ђурђевић Зорана, о учешћу опт. Живковић Миодрага у силовањима у месту Љељенче, с обзиром на то да су цитирани искази контрадикторни и самим тим непоздани, а нису поткрепљени ниједним другим доказом изведеним током овог кривичног поступка, нити се код оваквог стања ствари могу тумачити искључиво на штету окривљеног.

Суд је са посебном пажњом ценио сагласне исказе сведока оштећених у погледу чињенице да је из возила које је одузето од _____, у граду изашао Спасојевић Данило, којег једино издвајају у односу на даља дешавања у месту Љељенче. Међутим, за овај суд наводи оштећене _____ да се **не може „сетити јесу ли сва четворица“**, те да **„не зна да ли су сви учествовали у силовању“**, затим наводи оштећене _____ која **„мисли да су се сви измењали“** и **„не зна колико њих“**, осим да то није могао бити један, као и посредна сазнања _____ који се везано за своја сећања изјашњавао више од 19 година након критичног догађаја и којем се **„из приче чини“** да се радило о сва четири лица из возила, у контексту чињенице да опт. Живковић Миодрага, који је био врло карактеристично различито одевен у односу на остала лица, нико од оштећених присутних, како приликом дешавања у кући, тако и приликом догађаја код возила, није нити препознао, нити на ближи начин описао, суд у овом конкретном случају оставља у сумњи у односу на радње силовања и противприродног блуда које се оптуженом стављају на терет.

Прецизираном оптужницом Тужиоца за ратне злочине опт. Живковић Миодрагу стављено је на терет да је кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ извршио у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ са сада осуђенима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ, који се као блажи примењује у овом конкретном случају, прописано је да саизвршилаштво као облик саучесништва у кривичном делу, постоји у ситуацији ако више лица учествовањем у радњи извршења или на други начин, заједнички учине кривично дело.

Дакле, за постојање саизвршилаштва неопходно је да буду испуњени и објективни и субјективни услови, односно учешће у делу и свест о заједничком деловању, што се све огледа у томе да код саизвршилаца постоји одговарајући допринос у извршењу кривичног дела у виду предузимања радње извршења кривичног дела или неке друге радње која је у тесној вези са радњом извршења, те у свести о заједничком деловању саизвршилаца ако заједнички предузимају радње извршења, или у њиховом заједничком умишљају уколико поступају на основу договора и тиме са неком другом радњом битно допринесу извршењу кривичног дела.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, према становишту овог суда, из изведених доказа не може се на несумњив начин утврдити да је опт. Живковић Миодраг на начин описан у оптужници, или на неки други начин, учествовао у извршењу предметног кривичног дела, односно да је заједно са

сада осуђенима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном, Ристић Аленом, свестан заједничког деловања, прихватио радње ових осуђених, и то силовања, противприродног блуда и нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство, као своје.

Наиме, вршење силовања представља једну од алтернативно постављених радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, које се опт. Живковић Миодрагу ставља на терет у овом кривичном поступку, и то да га је извршио у саизвршилаштву, па иако није нужно да сваки саизвршилац учествује у извршењу свих радњи које чине објективну страну бића кривичног дела у питању, ипак је неопходно предузимање некакве друге конкретне радње која би указивала на улогу окривљеног као саизвршиоца или битно допринела извршењу кривичног дела.

У ситуацији заједничког договора да се у кући изврши претрес, јер је исти према информацијама добијеним од Спасојевић Данила означен као муслимански екстремиста који наоружава Муслимане, што се утврђује из сагласних исказа сада осуђених Јовића, Ђурђевића и Ристића, након чега по доласку у кућу и извршеном претресу долази до описаних радњи силовања и противприродног блуда, као и примењивања нарочито увредљивих и понижавајућих поступака којима се вређа лично достојанство, према становишту овог суда не постоје несумњиви докази да је код опт. Живковић Миодрага који је у кућу ушао ради вршења претреса и проналажења оружја, створена заједничка одлука са Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом, да се над оштећенима врши силовање, противприродни блуд и примењују нарочито увредљиви и понижавајући поступци којима се вређа лично достојанство.

Такође, овај суд налази да изведени докази не указују да код опт. Живковић Миодрага постоји свест о заједничком извршењу радњи кривичног дела, те да не постоје докази које радње предузима оптужени, а које омогућавају извршење силовања, те нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство према оштећенима, нити постоје докази да исти на неки начин доприноси радњи извршења кривичног дела од стране сада осуђених. Дакле, не постоје докази да је оптужени својим понашањем показао да се саглашава са радњом другог, нити да је при извршењу дела те радње прихватио као своје, поступајући на тај начин као саизвршилац, а само присуство оптуженог приликом критичних догађаја, што је једино неспорно утврђено, по становишту овог суда, не може представљати значајан и конкретан допринос извршењу кривичног дела у питању.

Суд је поступајући по примедбама из решења Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине брижљиво ценио исказ сведока дат пред овим судом дана 19.02.2015. године у делу у којем је навела да се нико од лица која су ушла критичне ноћи у кућу није противио, није рекао не, нити је спречавао. Међутим, овај део исказа суд није прихватио, имајући у виду да је у том делу контрадикторан са исказом који је исти сведок дала пред овим судом у истрази дана 29.03.2011. године када је навела да је у једном тренутку неко из ходника рекао „доста је“ (транскрипт аудио записа Ки.По2 89/2010

стр.303/130 списка), као и исказу датом пред овим судом дана 17.10.2011. године када је сведок навела да је из ходника неки глас рекао „немој више доста је“ (транскрипт аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године, стр.10/51), што је и поновила на изричито питање пуномоћника оштећених прецизирајући да то лице које је рекло „немојте више“ није лице које она означава као комшија (транскрипт аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године, стр.22/51). С тим у вези, имајући у виду исказе сведока _____ дате дана 29.03.2011. године и 17.10.2011. године, које је суд прихватио као јасне, убедљиве и међусобно сагласне, суд је прихватио одбрану оптуженог Живковић Миодрага у делу у којем је навео да се он обраћао осталим окривљенима „да прекину то да раде“, међутим нико га ништа није слушао, односно да је он на одређени начин покушао да се супротстави радњама које су том приликом предузимала сада осуђена лица.

Само присуство оптуженог Живковић Миодрага критичном приликом у кући оштећених заједно са сада осуђеним Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном, Ристић Аленом и Спасојевић Данилом, од момента претреса и тражења оружја, па чак и за време док су оштећене _____ силоване, не може представљати значајан и конкретан допринос извршењу предметног кривичног дела, нити указује да је оптужени од почетка до завршетка извршења кривичног дела укључен у извршење радњи кривичног дела и да поступа у истој намери, односно да дело жели као своје. Напред наведене околности у односу на оптуженог Живковић Миодрага, односно његов долазак до куће _____ и улажење у кућу ради проналажења оружја лимитирају учешће оптуженог, а чињеница да је био присутан у кући _____ и у месту Љељенче када су силоване _____ и када је над њима вршен противприродни блуд, сама за себе не може бити довољан показатељ његове воље да учествује у извршењу радњи кривичног дела, нарочито имајући у виду чињеницу да је говорио да „престану са тим“, због чега је према оцени овога суда субјективна компонента морала бити интензивнија да би се оптужени Живковић Миодраг окарактерисао као саизвршилац (став изражен у одлуци Апелационог суда у Београду Кж1.По2 1/12 од 30.11.2012. године).

Уколико би суд и прихватио део цитираног исказа сведока _____ дат пред овим судом дана 19.02.2015. године, чињеница да се нико није противио поступцима других и није их спречавао, према становишту овог суда није прихватљива као разлог у прилог саглашавања са радњама извршилаца, јер имплицира да би свако присуство неког припадника јединице и његово нечињење у одређеном тренутку могло само по себи представљати ратни злочин (став изражен у одлуци Апелационог суда у Београду Кж1 По2 6/13).

Имајући у виду све напред изнето суд налази да нема доказа да је оптужени Живковић Миодраг према оштећенима насилно поступао, а чињенични опис оптужног акта ни не опредељује у чему се састоје радње насилног поступања овде оптуженог.

С тим у вези применом принципа да када постоји сумња у погледу одлучних чињеница које чине обележје кривичног дела или од којих зависи примена неке одредбе КЗ („in dubio pro reo“), прописаног чланом 16 став 5 ЗКП, а имајући у виду обавезу суда прописану одредбом члана 16 став 4 ЗКП да се

осуђујућа пресуда може заснивати само на чињеницама и чију извесност је суд уверен, суд је узимајући у обзир да се прецизираном оптужницом Тужиоца за ратне злочине опт. Живковић Миодрагу ставља на терет вршење силовања и примењивање нарочито увредљивих и понижавајућих поступака којима се вређа лично достојанство, те имајући у виду чињенице које произилазе из наведених исказа оштећених, сведока и одбране опт. Живковић Миодрага, те писаних доказа који су изведени током предметног кривичног поступка, закључио да нема поузданих доказа да је опт. Живковић Миодраг извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 истог Закона, на начин како је то оптужбом представљено, па га је на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослободио од оптужбе.

Суд је одбио предлог заменика Тужиоца за ратне злочине да се као сведоци испитају Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален, јер се ради о лицима која су правноснажно осуђена пресудом Вишег суда у Београду К.По2.7/11 од 04.06.2012. године, која је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, па у односу на исти чињенично-правни догађај не могу имати својство и окривљеног и сведока, због чега је извршено упознавање са записницима о исказима именованих лица датих у току ранијег поступка на основу члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП.

Имајући у виду да је опт. Живковић Миодраг ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗСРЈ, суд је на основу члана 265 став 1 ЗКП, одредио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док је на основу члана 258 став 3 ЗКП, одређено да се оштећени за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе као и наводе странака, али је с обзиром на утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, нашао да исти нису од утицаја на евентуално другачије одлучивање у овој кривично - правној ствари, па их посебно не образлаже.

Са свега напред изнетог, одлучено је као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Сњежана Ивановић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Винка Бераха Никићевић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, а преко овог суда, с тим што је рок за жалбу Тужиоца за ратне злочине 30 дана од дана пријема писменог отправака пресуде у смислу члана 432 став 2 ЗКП.